

இறையியல்

கோலங்கள்

வடிவம் : 5

வண்ணம் : 5

ஐப்பசி 1989

சம்பவமுறை

நாகம்சாகி

௨ : வானம்

௨ : வானம்

௧௪௧1 சிபங்க

இரையியல் கோலங்கள்

காலாண்டு வெளியீடு

IRAI - IYAL KOLANGAL

Tamil Theological Quarterly

வடிவம்: 5

ஐப்பசி 1989

வண்ணம்: 5

வெளியீடுவோர்

புனித சவேரியார் குருத்துவக் கல்லூரி
கொழும்புத்துறை
யாழ்ப்பாணம்
இலங்கை

ஞானப்பிரகாசர் தமிழ்க்கழகம்
தேசிய குருத்துவக் கல்லூரி
அம்பிட்டியா, கண்டி
இலங்கை.

(தனிப்பட்ட விநியோகத்திற்கு மட்டும்)

ஆசிரியர்குழு:

ஆசிரியர் :

அருள்திரு. சீ. யோ. இம்மானுவேல்

துணை ஆசிரியர்கள் :

அருள்திரு. இம்மானுவேல் பெர்னாண்டோ

அருள்திரு. ஜே. நீக்கிலஸ்

அருள்திரு. ஜெரூட் சவரிமுத்து

விநியோகம் :

புனித சவேரியார் குருத்துவக் கல்லூரி
கொழும்புத்துறை
யாழ்ப்பாணம்.

Joint Publication of:

St. Francis Xavier's Seminary
Columbuthurai . Jaffna
Sri Lanka

Gnanapragasar Tamil Academy
National Seminary of Sri Lanka
Ampitiya, Kandy.
Sri Lanka

முன்னுரை

அருள் திரு. S. J. இம்மானுவேல் 1

1. கிறிஸ்தவத் திருமறையும்

தமிழர் பண்பாடும்

அருள் திரு. ஏ. ஜே. வி. சந்திரகாந்தன் 2

2. பண்பாட்டு மயமாக்கலின்

தடைகளும் பிரச்சனைகளும்

அருள் திரு எஸ். யே. இம்மானுவேல் 12

3. பண்பாடும் 2ஆம் வத்திக்கான் சங்கமும்

அருட்சகோதரன் சாள்ஸ் கொலின்ஸ் 19

4. தமிழ்ப் பண்பாட்டு விழாக்களை

கிறிஸ்தவ மயமாக்கல்

அருள் திரு. பெனற் பெர் னூண்டோ 25

SYNOPSIS

Digitized by Noolaham Foundation.

முன்னுரை

மீண்டும் எமது மண்ணில் ...

கிறிஸ்தவம் நம்மண்ணில் வேரூன்றி சகல மெய்ப்பொருட்களையும் கிறிஸ்துவில் இரட்சித்துப் புதுப்படைப்பாக்க வேண்டுமாயின், கிறிஸ்தவ நற்செய்தி, விசுவாசம், வழிபாடு, மறையியல் ஆகியன தமிழ்ப்பண்பாட்டுடன் ஆணித்தரமான சந்திப்புக்களையும், பரிமாற்றங்களையும், எதிர் தாக்கங்களையும் (encounters, exchanges and mutual influences) அனுபவிக்க வேண்டும்.

யூதமதத்திலிருந்து பிறந்து, கிரேக்கத் தொட்டிலில் தாலாட்டப் பட்டு, உரோமையில் வளர்ந்து, ஐரோப்பாவில் முதிர்ச்சியடைந்த கிறிஸ்தவம், ஐரோப்பிய மறைத்தூதுவர்களின் பரித்தியாகத்தினால், எமது நாட்டில் பெயர்த்து நடப்பட்டது (transplanted).

ஆரம்ப கிறிஸ்தவம் கிரேக்க, உரோம, ஐரோப்பிய பண்பாடுகளுடன் சுதந்திரமாக நடாத்திய பரிமாற்றுச் - சந்திப்புகள், தமிழ்ப்பண்பாட்டுடன் நடைபெறவில்லை. காரணங்கள் பல உண்டு. நீண்ட காலமாக கிறிஸ்தவம் எம்மண்ணின் மெய்ப்பொருட்களுடன் பின்னிப் பிணையாத அந்நிய திருச்சபையாக செயல்பட்டு வந்திருக்கிறது. இது வருந்தத்தக்கது.

இன்று எமது மண்ணில் 2ஆம் வத்திக்கான் சங்கத்தினூடாக ஆவிமீனல் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கும் புதிய கிறிஸ்தவ மயமாக்கலானது (new evangelization) கிறிஸ்தவத்தின் தனிப்பெரும் தன்மையையும், பணியையும் மறுக்காது, பண்பாட்டுடனும், மறைகளுடனும், சமூக - பொருளாதார - அரசியல் அமைப்புக்களுடனும் உரையாடி உறவாடி, இறை அரசின் முழுமையான மீட்புப் பணியை ஆரம்பிக்க அழைக்கப் படுகின்றது.

இத்திருப்பத்தில் முழுத்திருச்சபையும் துரிதமான முறையில் ஈடுபடவும் பங்கெடுக்கவும், கிறிஸ்தவ நற்செய்தி மீண்டும் எமது மண்ணின் பின்னணியில், படிக்கப்பட வேண்டும், சிந்திக்கப்படவேண்டும், செயல்படுத்தப்படவேண்டும்.

இத்திசையில் மறையியல் சிந்தனைகள் சிலவற்றை உமது சிந்தனை விருந்திற்கு தருகின்றோம்.

எஸ். ஜே. இம்மானுவல்

புனித சவேரியார் குருத்துவக் கல்லூரி
கொழும்புத்துறை,
யாழ்ப்பாணம்.

3-12-1989

கிறீஸ்தவத் திருமறையும் தமிழர் பண்பாடும்

ஏ. ஜே. வி. சந்திரகாந்தன்
(யாழ். பல்கலைக்கழகம்)

எமது காலத்தின் பாதங்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதித் தசாப்தத்திலே அடி எடுத்துவைக்கும் இவ்வேளையிலே - இவ்வுலகினை நெறிப்படுத்த உறுதிபூண்டெழுந்த உலகப் பெருமதங்கள் உருக்குலைந்து விட்டனவோ என எண்ணத்தோன்றும் ஒரு கசப்பான காலகட்டத்திலே - பண்டைத்தமிழர் பாசத்தோடு வளர்த்துத் தம் வாரிசுகளுக்கென வழங்கிச்சென்ற பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்கள் பசுமையிழந்து நிற்கும் ஒரு பரிதாப சூழலிலே - தமிழ்ப்பண்பாடு பற்றியும் அப்பண்பாட்டினை ஆற்றுப்படுத்தும் மறைகள் பற்றியதுமான சிந்தனைகள் வேண்டப்படுபவையாய் மட்டுமன்றி அவசியமானவையாயும் இருக்கின்றன. இத்தகைய சிந்தனைகளும் கருத்துக்களும் வெறும் தந்தகோபுரத் தர்க்கபாஷையாக அமையாது, எமது அன்றாட வாழ்வின் சமய - பண்பாட்டுப் பரிணாம வளர்ச்சியினை நெறிப்படுத்தும் நடைமுறை நோக்குக் கொண்டவையாயும் இருத்தல் அத்தியாவசியமானது.

கிறீஸ்தவத் திருமறைக்கும் தமிழர் பண்பாட்டிற்கும் இடையிலான உறவு - பிரிவு, உடன்பாடு - முரண்பாடு, ஒற்றுமை - வேற்றுமை ஆகியன ஒரு தனிப்பட்ட சமயத்திற்கும் பண்பாட்டிற்கும் இடையிலான பிரச்சனைப்பொருள் என்ற போக்கில் அணுகுதல் ஒரு குறுகிய ஆய்வு நோக்காகிவிடும். சமயம், பண்பாடு என்ற பரந்து விரிந்த பகைப்புலத்தினை முதற்கண் விளக்கி, அதன் ஒளியிலே திருமறைக்கும் தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்குமுள்ள தொடர்புகளை இனம் காணுதல் பயன் தரவல்லது.

கிறீஸ்தவ சமய வளர்ச்சியினைப் பின்னோக்கிப் பார்க்கும்போது சமயத்திற்கும் பண்பாட்டிற்கும் இடையிலான உறவு - பிரிவு, உடன்பாடு - முரண்பாடு பற்றிய கருத்துநிலைகள் ஒரு நித்திய கேள்விக்குறியாகவே விளங்குவதனை வரலாற்றின் பல நிலைகளில் அவதானிக்கலாம். கடந்த இருபது நூற்றாண்டு காலத்தில் கிறீஸ்தவம் உலகின் பல பகுதிகளையும் சென்றடைந்து பலதரப்பட்ட தாக்கங்களை ஏற்படுத்தி பன்னிலைப்பட்ட சமுதாய மாற்றங்களுக்கும் வழிகோலியது. கிறீஸ்தவ சமயம் பல நாடுகளையும், மொழிகளையும், இனங்களையும், பண்பாடுகளையும்

போற்றி வளர்த்தும், தூற்றிக்குறைத்தும் வந்துள்ளது என்பது மறைக்கப்பட முடியாத ஓர் வரலாற்று உண்மை. ஆயினும் வரலாற்று விபரீதங்களை ஒருபுறம் ஒதுக்கிவிட்டு நாம் வாழும் நவீன உலகில் கிறீஸ்தவ மறையானது அது வாழப்படும் மக்களினங்களின் பண்பாடுகளுடன் எவ்வாறு இணைந்து வளம்பெற வாழமுடியும் எனப் பரிசோதிப்பது பயன் தரக்கூடியது. பண்பாடு - சமயம் ஆகியன, எவ்வாறு ஒன்றோடொன்று உறவு கொண்டிருக்கவேண்டும் என்பதனை முதலில் ஆராய்ந்து அதன் ஒளியில் கிறீஸ்தவத்திற்கும் தமிழ்ப்பண்பாட்டிற்கும் இடையிலான தொடர்புகளை இனம் கண்டு கொள்வோம்.

1. சமயமும் பண்பாடும் : சில பொதுப் பிரச்சினைகள்

பொதுவாக நோக்குமிடத்து சமயங்களைச் சார்ந்து வளராத பண்பாடுகளையும், பண்பாடுகளைப் பக்குவப்படுத்தாத சமயங்களையும் மானிட வரலாற்றில் எந்தவொரு சமுதாயத்திலும் காண்பது அரிது எனலாம். ஒரு மறை பல பண்பாட்டு வட்டங்களை உள்ளிணைத்து வளர்வதும் ஒரு பண்பாடு பல மறைகளை உள்ளடக்கி வாழ்வதும் எமது வரலாற்று அனுபவத்தில் வெளிப்படை. ஆயினும் உலகப் பெருமறைகளின் வரலாற்று வளர்ச்சியிலே அடிக்கடி எழப்ப்படுகின்ற முனைப்பான வினாக்களுள் ஒன்று இப்பெருமறைகளுக்கும் அவை இணைந்துவாழும் பண்பாடுகளுக்கும் இடையிலான உறவு - பிரிவு பற்றியதாகும்.

“சமயம் பண்பாட்டின் சக்திவாய்ந்த சாரம்; பண்பாடு சமயத்தின் பயன்தரு தோற்றம்”¹ என்பது போல் தில்லீக் என்னும் இறையியல் அறிஞரின் கருத்து. வாழுகின்ற வளருகின்ற தனிமனிதர்களின் கூட்டுச்சேர்க்கையே ஒரு சமுதாயம் என்ற அளவிலே மனித வாழ்வின் உள்நியல்பின் அங்கமான வளர்ச்சியையும், மாற்றத்தையும் ஏந்திவரும் உயிருட்டமுள்ள “இயக்கவியல் நிலை” மானிட சமுதாய வளர்ச்சியின் தவிர்க்க முடியாததாகும். இயக்கநிலை நின்று சமுதாய அமைப்பினைக் கணிப்பவர்கள் சமுதாய அமைப்பானது அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகமுறைமைகள், பண்பாடு, சமயம், கல்விமரபு போன்ற பல செயற்பாடுகளின் கூட்டொருமை என்பர். இச்செயற்பாடுகள் சமுதாய வளர்ச்சியின் செயல்நிலைப் பகுதிகளென்ற மட்டிலே இவை ஏதோ ஒரு வகையிலும் அளவிலும் ஒன்றையொன்று ஏந்தியும் இயக்கியும் வருகின்றன. இச்செயற்பாடுகளுள் சில தம் உள் இயல்பிலேயே ஒன்று மற்றொன்றுடன் ஆழ்ந்த உறவும் ஈடுபாடும் உடையதாகவும் விளங்குகின்றது. உதாரணமாக அரசியலும் பொருளாதாரமும் மிகவும் நெருங்கிய உறவுடைத்தான சமுதாயச்செயற்பாடுகள். அவ்வாறே சமயமும் பண்பாடும்

பாடும் ஒன்றுடன் ஒன்று மிகவும் நெருங்கிய நிலையில் கைகோர்த்து வளரும் தன்மை கொண்டவை. போல் தில்லீக்கின் எடுகோள் இவ் வுண்மையை உள்ளடக்கியதே.

அண்மைக் காலங்களில் துரிதவளர்ச்சிபெற்றுவரும் சமூக விஞ்ஞானத் துறைகளான சமூகவியல், மானிடவியல், கலாச்சாரவியல் போன்றவையும் இன்னும் இவற்றை மருவிய ஆய்வுத் துறைகளான ஒப்பியல்சமயம் (Comparative Religion), சமூகவியல் சமயம் (Sociology of Religion), மானிடவியல் சமயம் (Anthropology of Religion) போன்றவையும் "பண்பாடும் சமயமும்" நவீன சமூகக் கண்ணோட்டத்தில் புதிய அழுத்தத்தைப் பெறுவதற்குக் காரணிகளாக அமைகின்றன. சமயங்களினதும் பண்பாடுகளினதும் தோற்றம், வளர்ச்சி, சமுதாய செல்வாக்கு என்பன இன்று விஞ்ஞான ரீதியில் ஆயப்படும் வருகின்றன. இந்த ஆய்வுகள் சமயம் - பண்பாடு பற்றிப் பல புதிய கண்ணோட்டத்தையும் கருத்து நிலைகளையும் விளங்கவும் விளக்கவும் ஏதுவாய் அமைகின்றன.

ஆசியப் பெருங்கண்டத்தில் காலனித்துவ ஆட்சிக்காலத்தில் கிறிஸ்தவ "மறைபரம்புதலால்" உந்தப்பட்டு, பல சமய மறுமலர்ச்சி இயக்கங்கள் புதிய வேகத்துடன் செயல்பட ஆரம்பித்தன. இன, மொழி, கலாச்சார அடிப்படையிலான ஏனைய சுதேச இயக்கங்கள் போன்றவை இந்நாடுகளில் சமய கலாச்சார அம்சங்கள் ஒரு வீரிய வேகமும் வலுவும் பெற ஏதுவாய் அமைந்தன. ²

இது தவிர பல்வேறு அகநிலைப் புறக்காரணிகளால் ஏவப்பட்டு சமயங்களுக்கிடையிலான பூசல்கள், வேறுபாடுகள், போட்டிகள், வாதப்பிரதிவாதங்கள் போன்றவை சமுதாயத்தின் மேல் பலதரப்பட்ட தாக்கங்களையும், மற்றங்களையும் அவ்வப்போது ஏற்படுத்தி வருகின்றன என்பதும் கண்கூடு. சமய முதல் வாதத்தின் அகீத வெளிப்பாடுகளும், அதே சமயப் போக்கினால் உந்தப்படும் விபரீத விளைவுகளும் இன்றுவரை ஆசியப் பெருங்கண்டத்தின் பல்வேறு மக்களினங்களையும் நாடுகளையும் பாதித்து வருவதனை நாம் அவதானிக்காமல் இருக்க முடியாது. ஈரான், சவுதி அரேபியா, குவைத், டோகா 'பான்ற நாடுகளில் பழமைவாத இஸ்லாமிய சமயப் போக்கு இன்று வுரையிலாக இந்நாடுகளின் பண்பாட்டு வளர்ச்சியின்மேல் பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி வருகின்றது. பாகிஸ்தான், வங்காளதேசம் போன்ற நாடுகளில் "இஸ்லாம் மயமாக்குதல்" என்ற போர்வையில் பல்வேறு அரசியல் சீரழிவுகள் மறைத்து மெழுகப்படுவதைக் காண்கிறோம்.

இலங்கை, பர்மா, கொரியா, லாவோஸ், கம்பூச்சியா, வியட்னாம் போன்ற நாடுகளில் கணிசமான தொகையினர் புத்தசமயத்தைச் சார்ந்தவராயினும் இந்நாடுகளில் தலைதூக்கிவரும் “வன்முறைகள்” சமயத்தி வாழ்வோடு இணையாத போக்கினால் சீரழிந்த ஒரு பண்பாட்டின் பரிதாபத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றதோ என எண்ணத்தோன்றுகிறது. அயர்லாந்து நாட்டிலே இருபது வருடத்திற்கு மலாக இடம்பெற்று வரும் அரசியல் போராட்டத்தினடியிலே அந்த சமயவாதத்தின் ஆணியேர் ஆழமாக வளர்ந்திருப்பதனை அறியாதோர் இவர். ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கும் போது இவையனைத்துமே பண்பாடு சமயத்தையும் சமயம் பண்பாட்டையும் பாதிப்பதன் மூலமாக அவை சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியை எவ்வாறெல்லாம் குன்றச் செய்கின்றன என்பதைக் கோடிட்டுக் காட்டும் உதாரணங்களாகும். சமுதாயத்தின் ஆக்கபூர்வமான சத்தியாக செயற்பட வேண்டிய சமயங்கள் தமது தீவிரவாதப்போக்கினால் சமயப்பாங்கிற்கு முற்றிலும் முரணான மூட வழிகளில் சமுதாயத்தை மூழ்கடிக்கச் செய்யும் என்பதையே இவ்வதாரணங்கள் ஒரு வித உறுதிப்பாட்டோடு நிரூபிக்கின்றன எனக் கொள்ளுதல் தவறில்லையல்லவா?

சமயமும் பண்பாடும் ஆக்கபூர்வமான வகையில் கைகோர்த்து வளர்கின்ற போது அதன் விளைவாக எழுந்த படைப்புக்கள் காலங்காலமாக மக்களின் மனத்தில் நிறைந்தும் வரலாற்றை வளப்படுத்தியும் வந்தமை மறக்கக்கூடியதல்ல. இந்தியாவில் ந்துசமயத்தின் பண்பாட்டு வெளிப்பாடுகள் அபரிமிதமானவை இந்தியக் கட்டிடக்கலையில் இஸ்லாமிய சமயம் ஏற்படுத்திய அற்புதமான பங்களிப்பு அளவிடற்கரியது. கிறிஸ்தவ சமயச் சாரத்தினால் ஏவப்பட்டு உரோமை நகரத்தை இன்றுவரை உயிர் வாழச்செய்யும் உன்னதமான சிலை, சிற்ப ஓவியக் கட்டிடக் கலைகளும், இன்னும் மில்டனின் “மோட்ச இழப்பு” முதல் வீரமா முனிவரின் “தேம்பாவணி” வரையான கிறிஸ்தவப் பல் மொழி இலக்கியங்களும் மற்றும் சமயக் கதை, கவிதை, நாடகங்கள் போன்றவையும், சமயம் பண்பாட்டிற்கும், பண்பாடு சமயத்திற்கும் ஆற்றிவரும் அரும்பணிகளின் சான்றுகளாகும்.

எனவே சமயத்திற்கும் பண்பாட்டிற்கும் இடையிலான தொடர்பு எவ்வாறு அமைய வேண்டும், அந்த உறவின் வரையறைகள் எல்லைகள் யாவை? இவ் உறவுகளை ஆற்றுப்படுத்துவது எவ்வாறு? சமய பண்பாட்டு மாற்றங்களை எந்தச் சூழ்நிலையில் யார் தீர்மானிக்க வேண்டும்? ஆக்கபூர்வமான சமுதாய வளர்ச்சிக்கு சமயமும் பண்பாடும் எவ்வாறு ஆதரவுமாக அமைய முடியும் என்ற வினாக்களுக்கு

வரலாற்றின் ஒவ்வொரு சூழ் நிலையிலும் வாழும் சமுதாயம் சரியான நேரிய பதிலைக் கண்டுகொள்ள வேண்டும். வரலாற்றை ஆக்குபவர்களும் அழிப்பவர்களும், பண்பாடுகளினால் பலனடைபவர்களும், மறைகளால் மாண்பு பெறுபவர்களும் மக்களே. எனவே மானிட சமுதாயத்தை வளம் பெறச் செய்யும் எந்தவொரு பண்பாட்டு அங்கமும் ஒரு சமயத்திற்கு முரணானது எனக் கொள்ள முடியாது. ஆனால் மானிட வாழ்வின் வளம் குன்றச் செய்யும் எந்தவொரு பண்பாட்டு அங்கமும் சமயத்தின் எதிரியாகவே செயற்படும். இதனை அடையாளம் கண்டு அகற்றுதல் சமயத்தின் முதன்மையான பணிகளுள் ஒன்று. உதாரணமாக பண்பாட்டின் ஆசீர் பெற்று வாழும் சாதி - இன - நிற பிரிவினைகள், சீதன மரபுச் சீர்கேடுகளும் இவ்வாறு அழிக்கப்பட வேண்டிய பண்பாட்டு அங்கங்களாகும்.

2. கிறிஸ்து இயலும் பண்பாடும்

கிறிஸ்துவின் மீட்புச் செயலானது மனிதனை அவன் வாழும் உலகினின்றும் அவன் சார்ந்திருக்கின்ற பண்பாட்டினின்றும் பிரித்தெடுத்து வழங்கப்பட்ட ஒரு தனிப்பட்ட அருங்கொடையல்ல. சிலுவையில் உயர்த்தப்பட்ட போது கிறிஸ்து அனைத்தையுமே தம்மிடம் ஈர்த்துக் கொண்டார்.³ அதாவது கிறிஸ்துவின் மீட்புச்செயலினாலே அனைத்துலகின் இனங்களும், மொழிகளும், மக்களும், பண்பாடுகளும், மரபுகளும், முறைமைகளும் மீட்கப்பட்டு புனிதமாக்கப்பட்டன. சுருங்கக் கூறின், மனுக்குலத்திற்கு மீட்பளித்த கிறிஸ்து மனுக்குலத்தை மாண்புறச் செய்யும் பண்பாடுகளின் பலதரப்பட்ட செயற்பாடுகளையும் தம் மீட்பின் ஆசீரால் நிரப்பினார். அதேவேளையில் பாவச்சாயல் தோய்ந்த பண்பாட்டுப் பகுதிகள் அனைத்தையும் தமது சாவினால் மரணத்துக்குள்ளாக்கினார். எனவே, கிறிஸ்துவின் மீட்பினதும் உயிர்ப்பினதும் ஒன்றியிலேதான் கிறிஸ்தவத்திற்கும் உலகின் பல்வேறு பண்பாடுகளுக்கிடையிலுமான உறவு பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும்.

ஆண்டவர் கிறிஸ்துவிலே அனைத்தும் படைக்கப்பட்டன, அவர் வழியாகவே அனைத்தும் வாழ்கின்றன என்பது மறைநூலின் வாக்கு (காண், அரு 1:1-13, கொலோ. 1:14, பிலிப் 2:6-11). இந்த மறைநூல் வார்த்தைகளின் வழிநின்று படைப்புக்களை உற்று நோக்கும் போது இவ்வுலகிலுள்ள மாந்தரும் மறைகளும், பண்பாடுகளும் பாரம்பரியங்களும் மனிதனை மனிதத் தன்மையோடு வாழச் செய்யும் அனைத்துமே ஏதோ ஒரு வகையில் ஆண்டவனின் அருள் ஊற்றில் நனைந்து வளர் பவையே என்பது தெளிவாகும். எனவே கிறிஸ்தவ மறையினால் ஆற

றுப்படுத்தப்படாத பண்பாடுகளும் மரபுகளும் ஆண்டவருக்கு அந்நியமானவை எனக்கொள்ளுதல் மறைநூலின் கருத்தினை மறுத்துரைப்பதாகிவிடுமல்லவா?

கிறிஸ்தவ சமயம் அதன் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே பல்வேறு நாடுகளினதும், இனங்களினதும், மொழிகளினதும் அரவணைப்பில் வளர்ந்ததென்பது ஒரு வரலாற்று உண்மை. ஆண்டவர் கிறிஸ்துவை யூத மரபு என்ற கலாச்சாரக் கூண்டினுள்ளும் இஸ்ரவேலரின் சமயம் என்ற ஒரு சமயச் சிறைக்குள்ளும் வைத்து விளங்க அல்லது விளக்க முயற்சி இறையியல் அடிப்படையில் அவரது மனிதாவதாரத்தைக் குறுகிய மன நோக்கில் மதிப்பிடுவதாகிவிடும். கிறிஸ்துவின் மீட்டின் சிகரமாயமைந்த உயிர்ப்பினால் அவர் இந்தக் குறுகிய சிறைகளை உடைத்து உன்னதமான பொதுத்தன்மையோடு அனை ருக்கும் மீட்டி வழங்கும் தெய்வீகக் குருவாக உயிர்த்தாரென்பது கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தின் மையக் கருத்து⁴. உயிருள்ள அந்த இறைவனுடன் சகல மதங்களும், மரபுகளும், நெறிகளும், முறைகளும், பாரம்பரியங்களும், பண்பாடுகளும் ஒன்றிணைந்து புத்தியிர் பெறும் வேளையில் தான் - கிறிஸ்தவம் தனது உலகப் பணியில் முழுமை பெறுகின்றது என்பதும் கிறிஸ்தவ மறைப்பணியின் அடிப்படைக் கருத்துக்களுள் அடங்கும் ஓர் உண்மை.

வரலாற்று அடிப்படையில் நோக்கும்போது யூத சமய வட்டத்தினுள் தோன்றிய கிறிஸ்தவம் அந்த வட்டத்தையும் வரம்பையும் கடந்து கிரேக்க கலாச்சார உலகினுள் வளர்ந்து பின்பு அதனின்றும் ஐரோப்பிய கலாச்சார உலகினை வந்தடைந்தது. வரலாற்று சூழ்நிலைகளின் நியதிகளால் ஐரோப்பிய கலாச்சாரமே கிறிஸ்தவக் கலாச்சாரமாகக் கொள்ளப்படும் நிலையும் பின்பு எழுந்தது. இந்நிலையிலே தான் கிறிஸ்தவம் ஆசிய நாடுகளைச் சென்று அடைந்தது - இதனால் புதிய பண்பாடுகளுடனும் மறைகளுடனும் உறவுகொண்டு வாழும் ஒரு புதிய சூழ்நிலை உருவாகியது. கிறிஸ்தவத்தைப் பொறுத்தவரை ஒரு போராட்டம் (Struggle) வாய்ந்த, ஆனால் பொறுப்பு வாய்ந்த பணியாகவே இது கொள்ளப்படுகின்றது. இப்போராட்டத்தில் கிறிஸ்தவம் வெற்றி பெறுகின்றதா, இப்பொறுப்பில் அது வளர்ச்சி பெறுகின்றதா என்பது ஆய்வுக்குரியது.

3. கிறிஸ்தவமும் தமிழர் பண்பாடும்

வரலாற்று வழிநின்று பார்க்கின்றபோது கிறிஸ்தவம் தமிழ்ப் பண்பாட்டோடு தொடர்புவைத்த காலம் முதற்கொண்டு இன்றுவரை

யாக கிறிஸ்தவத் திருமறைக்கும் தமிழ்ப்பண்பாட்டிற்கும் இடையிலான உறவு, நெருக்கம் ஆகியன பற்றிப் பலவகையான சிக்கல்கள் எழுந்தமை தெரிந்ததே. ⁵ கடந்த நான்கு நூற்றாண்டு காலமாக சாதாரண மனித வளர்ச்சியின் பரிணாமத்திற்குட்பட்டு திருமறையும் தமிழும் தனித்துநின்றும், இணைந்தும் ஒன்றையொன்று ஏந்தியும் இயக்கியும் வந்திருக்கின்றன என்பது கண்கூடு. ஆயினும் தமிழ்ப்பண்பாட்டிற்கும் திருமறைக்கும் இடையிலான உறவுகள் பெருமளவில் பேசாப் பொருளாகவே இருந்து வந்துள்ளது.

ஒரே “சர்வ - ஈஸ்வரனை” (சர்வேசுரனை) விசுவசிக்கின்றேன் என்று பத்தியோடு செபிக்கின்ற எம்மக்கள் ஒரே “சச்சிதானந்தனை” விசுவசிக்கின்றேன் என்ற “பத” மாற்றத்தை ஏற்படுத்தினால் பதட்டமும் அங்கலாய்ப்பும் அடைகின்றனர். திருச்சபையின் வழிபாட்டின் நடுநாயகமாக இருப்பது திருப்பலி இது குருவின் தனிவழிபாடு அல்ல. மக்களோடு இணைந்த பொதுவழிபாடு என்றே நாம் அறிவோம். இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்கத்தின் திருப்பலி பற்றிய அறிக்கை மக்களோடு சேர்ந்து ஒப்புக்கொடுக்கப்படும் திருப்பலி என்று கூறுகிறது. இது ஒருபுறம் இருக்க எமது கிராமப்புற ஆலயங்களில் சில நூற்றாண்டு காலமாக குரு பீடத்தில் “நின்று” பலி ஒப்புக்கொடுக்கும்போது மக்கள் தரையில் ‘அமர்ந்து’ பங்கு பெறுகிறார்கள். ஆனால், மக்களோடு ஒப்புக்கொடுக்கும் பலிதானே என்று குருவும் மக்களோடு தரையில் அமர்ந்து திருப்பலிக்குத் தலைமைதாங்கினால் அங்கு குழப்பம் ஏற்படுகிறது. தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்கள் தமது பண்பாட்டினை ஆழமாக அறியாத, மானசீகமாக மதியாத ஒரு குழந்திலையில் கிறிஸ்தவம் முழுமைபெறமுடியாது. தமிழர்களால் கிறிஸ்தவம் வாழ்வுடன் இணைந்த நிலையில் வாழப்படவும் முடியாது. தமிழ்ப் பண்பாட்டினை மதிக்கவும் பண்பாட்டின் ஆழமான கருவூலங்களை ஐயந்திரிபற அறியவும் கிறிஸ்தவர்கள் ஆர்வம் கொள்ளவேண்டும். இன்றைய வரலாற்றின் நிலைப்பாடுகள் பல இதற்கு ஏதுவாக உள்ளன. இதுதவிர தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் நடைமுறை ரீதியாகப் பல பாராட்டத்தக்க வளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டும் வருகின்றன. இவற்றையும் நாம் இனங்கண்டு முன்னெடுத்துச் செல்லவேண்டும்.

4. திருமறையும் பண்பாடும்: ஈழத்தமிழர் பங்களிப்புகள்

கடந்த சில தசாப்தங்களாகத் தென்னிந்தியாவிலும் குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டிலும் கிறிஸ்தவ மறை தமிழ்ப்பண்பாட்டுடன் இணைந்து ஏற்படுத்திக்கொண்ட புதிய உறவுகளின் வெளிப்பாடுகள் இலங்கையி

லும் கணிசமான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளன. ஆன்மீகவியல், வழிபாட்டியல், மறைநூல் - இறையியல் சிந்தனைகள் ஆகியனவற்றில் தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட புதிய மாற்றங்கள் இலங்கையிலும் புதிய சிந்தனைகள் எழுவதற்கு அதுவாய் அமைந்தன. கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளில் யாழ்ப்பாணம், மன்னார் போன்ற தமிழ் மறைமாநிலங்களில் குருவாகத் திருநிலைப்படுத்தப்பட்டோரில் கணிசமான தொகையினர் தமது குருத்துவப் பயிற்சியினை தமிழகத்திலுள்ள குருத்துவக் கல்லூரிகளில் பெற்றிருந்தமையால் இவர்கள் வழியாக இப்புதிய சிந்தனைகள் ஈழத்தில் இனியமுறையில் மலர்வது சாத்தியமாயிற்று. குறிப்பாகத் திருவழிபாட்டு இயலிலும் திருவழிபாட்டுப் பாடல்களிலும் ஈழத்தமிழ்த் திருச்சபை கடந்த கால் நூற்றாண்டு காலத்தில் கருத்தாழம் நிறைந்த பல கலாச்சார அம்சங்களைப் புகுத்தியுள்ளது. திருவழிபாட்டுப்பாடல் அடங்கிய நூல்களின் எண்ணக்கணக்கும் எண்ணுக்கணக்குமே இதற்கு அரியசான்று. திருவழிபாட்டிலும் செபங்களிலும் பாடல்களிலும் மக்களின் உயிருட்டமுள்ள பங்களிப்பு இதன் சிறப்புயிக்க வினாவாகும். அருள்திரு குருக்கள் விஸ்வியம் யேசுதாசன், ஜோசப் அதிரியான், ஜி. சி. பாலசுந்தரம், மேரிஜோசப், யாழ். ஆயர் வ தியோகுப்பிள்ளை, மன்னார் ஆயர் தோமஸ் சவுந்தரநயகம் போன்றோர் இரட்டாம் வத்திக்கான் சங்கத்திற்குப்பின் கிறிஸ்தவ வழிபாடு தமிழ்ப்பண்பாட்டுடன் கலந்து வளர அரும்பணி ஆற்றியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அருள்திரு எஸ். ஏ. மைக்கல்சாமி அடிகளாரின் தலைமையில் யாழ். திருவழிபாட்டுக் குழுவினரின் ஊக்கமான சேவையும் திருவழிபாட்டுப் பாடல்களை அர்த்தம்மிக்க வகையில் வழிபாட்டுடன் இணைக்க அருள்திரு ஜோசப் அதிரியான், சேவியர் குரூஸ், கரவையூக செல்வம், அஞ்சலிந்ரே பிரிஸ், ஏ. பிலிப், கிறிஸ்தியன் வால், ஜே. நீக்கிலன், ஞான ஆனந்தன், கிருபாகரன் போன்ற குருக்களும் மறை ஆசிரியர் யேசுதாசன், மலர்வேந்தன் போன்றவர்களும் அருட்சகோதரி வில்லி நிறற்குடும் வேறு பல அருட்சகோதரிகளும் எடுத்த இடைவிடாத முயற்சிகளும் இங்கு ஆதர்ஷமாக அமைந்தன என்பது குறிப்பிட வேண்டியதே.

ஈழத்தமிழ்ச்சமுதாயத்தில் கிறிஸ்தவமும் தமிழர் பண்பாடும் ஆக்கபூர்வமான முறையில் இணைந்து வளர்வதற்கு இருபதாம் நூற்றாண்டில் தனிப்பட்ட வகையில் ஈழத்தமிழ் அறிஞர்களால் வழங்கப்பட்ட பங்களிப்பு குறைத்து மதிப்பிடக்கூடியதொன்றல்ல. கவாமி ஞானப் பிரகாசர், தாவிசு அடிகள், தனிநாயக அடிகள், யாழ் ஆயர் வ. தியோகுப்பிள்ளை, அருள்திரு நீ. மரியசேவியர், வே. அன்ரனி அழகரசன்

போன்றோர் தம் மறைப்பணியோடு ஒப்பரிய பண்பாட்டுப்பணி ஆற்றிய மைக்காக கிறிஸ்தவர்கள் அல்லாத தமிழ்ப் பெரியோர்களின் பாராட்டைப் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ⁶ இலக்கியத்துறையில் தமிழ்க் கிறிஸ்தவக் கவிஞர்களின் பங்களிப்பு பாராட்டக்கூடியதொன்றே. நெடுந்தீவு ஞானி, யாழ். ஜெயம், துழையடி தார்சேயஸ், இளவாலை அமுது, காவலூர் எஸ். ஜெகநாதன், பண்டிதர் ஆசிநாதர், நாட்டுக் கூத்து புழ் ஜோசவ், நாவண்ணன் போன்றோர் இதில் முன்வரிசையில் இடப்பெறுவர். என்பதுகளின் ஆரம்பத்திலிருந்து கிறிஸ்தவமும் தமிழும் பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் இணைந்த ஆய்வுத் துறைகளாகச் செயற்படுதல் இந்த முன்னேற்றத்தின் இன்னுமொரு வளர்ச்சிப்படியாகும்.

பண்பாட்டையும், மறையையும் வாழ்பவர்களும் அந்த வாழ்வினால் அதை வளம்பெறச் செய்பவர்களும் மானிட சமுதாயமே என முன்பு குறிப்பிட்டோம். தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்களைப் பெற்றுத்தவரையில் பொது நிலையினராலேயே இது கருத்தாழம் மிக்க நிலையில் வாழப்படவும் வளர்க்கப்பெறவும் முடியும். இந்த உறுதிப்பாட்டினை இறையியல் சிந்தனையோடு கலந்து வளர்த்த இறையியல் அறிஞர்களுள் தமிழகத்தில் அருட்கலாநிதிகள் டி. எஸ். அமலாந்ரபவதாஸ், கைக்கல் அமலதாஸ், தே. அல்போர்ட், பெலிக்ஸ் எல்பிரட் போன்றோரும் ஈழத்தில் அருட்கலாநிதிகள் எஸ். ஜே. இம்மானுவேல், டோமினிக் சாமிநாதன், நீ. மரிய சேவியர் போன்றோரின் பங்களிப்புகளும் விதந்துரைக்கப்படவேண்டியவை.

சமுதாய ஒற்றுமையையும் சமூக ஒற்றுமையையும் ஆற்றுப்படுத்தி ஆழப்படுத்தி அகலப்படுத்த முனையாத வாழ்வு பலனற்றது, கருத்தற்றது என்ற உண்மையை இவர்கள் முன்வைத்தனர். சமுதாய நெறிகளை, அமைப்பு முறைகளை, பாரம்பரிய மரபுகளை பண்பாட்டுப் பிரிவுகளைத் தள்ளிவைத்து ஒதுங்கிய நிலையில் வாழப்படும் கிறிஸ்தவ வாழ்வு உயிரற்றது என்ற கருத்தையும் இவர்கள் அடிக்கடி வலியுறுத்தினார்கள். உயிரூட்டமுள்ள வகையில் மறையையும் பண்பாட்டையும் மாண்புற இணைத்து வாழ்வதில் பொதுநிலையினரே முன்வரிசையில் இருக்கவேண்டும். இவ்விதமான வாழ்வின் மகிழ்ச்சிமிக்க வெளிப்பாடாகவே பண்பாடு கிறிஸ்தவ வழிபாட்டுடன் கலக்கவேண்டும்.

5. இங்கிருந்து எங்கே

தமிழ்ப்பண்பாடும் கிறிஸ்தவமும் மேற்குறிப்பிட்ட பல்வேறு அம்சங்களால் உந்தப்பட்டும் உயிரூட்டப்பட்டும் ஒரு புதிய பரிணாமத்தைப் பெற்று வருகின்றன. இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்கத்தின் பரந்து

விரிந்த உலக நோக்கும், சமீபகாலங்களில் சமயங்களும் பண்பாடுகளும் பெற்றுவரும் மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளும் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் உள்நீடாகவுள்ள ஒரு புதிய இயக்கநிலை உற்சாகமும் — கிறிஸ்தவ சமயம் ஆக்கபூர்வமான வகையில் தமிழ்ப்பண்பாட்டுடன் இணைவதற்கான ஏதுக்கள் ஆகும். இந்தச் சூழ்லையை ஒரு நேர்முகச் சவாலாக ஏற்று வாழ்வதிலேயே கிறிஸ்தவத்தின் வருங்கால வளர்ச்சி தங்கியுள்ளது எனக் கொள்ளுதல் தவறாகாது.

குறிப்புகள்:

1. காண்க, Paul Tillich, *Theology of Culture*, Oxford University Press, New York, 1959, p. 40.
2. இன்னிடயம் பற்றிய ஆய்வுகள் அண்மைக்காலத்தில் பல சமூக விஞ்ஞான அறிஞர்களாலும், இறைஇயல் அறிஞர்களாலும் ஆசியாவின் பல நாடுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. பின்வரும் நூல்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. D. S. Amalotpavadass, (ed.), *The Indian Church in the Struggle for a New Society*, NB LC, Bangalore, 1981, 1104p, also D. J. Elwood (ed.), *What Asian Christians are Thinking*, New Day Publishers, Manila 1978, 501p.
3. காண்க அருளப்பர் 11:32. இக்கருத்தினை வெறொரு இடத்தில் விரிவாக ஆய்ந்துள்ளேன். காண்க, A. J. V. X Chandrakanthan, *The Sri Lankan Bishops' Attempts at Contextualization of the Church in Sri Lanka*, St. Paul University, Ottawa, 1988, (Manuscripts), pp. 52-60, 311-315.
4. இக் கருத்தினை ஆழமாக விளங்க விரும்பின் காண்க, J. Moltmann, *Theology of Hope*, SCM Press, London, 1970, pp. 165-172, 202-208.
5. காண்க, S. Rajamanickam, *The First Oriental Scholar*, De Nobili Research Institute, Thirunelveli, 1972, pp. 44-77, 80-114.
6. கா. சிவத்தம்பி, *தமிழிலக்கியத்தில் மதமும் மானிடமும்*, தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, 1983, பக். 27-73.

பண்பாட்டு மயமாக்கலில் தடைகளும் பிரச்சனைகளும்

— அருள்திரு எஸ். ஜே. இம்மாநுவேல்

1. உடன்பாட்டு முற்கோள் (Thesis)

பண்பாட்டு மயமாக்கல் என்பது இறைவனுடைய மனிதாவதாரத்தின் படிமுறை வளர்ச்சிகளின் ஒன்றாகும். இவ்வளர்ச்சிப் பாதையிலே, இன்றைய திருச்சபைகளும், ஆசிய கலாச்சாரங்களும் ஒன்றையொன்று சந்திக்கின்றன. இதன் காரணமாக, பண்பாட்டு மயமாக்கல் சில தடைகளுக்கும், பிரச்சனைகளுக்கும் முகம் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. அவை பின்வரும் காரணங்களில் ஊற்றெடுக்கின்றன.

- (அ) திருச்சபையின் கடந்தகால வரலாறு,
- (ஆ) ஆசிய கலாச்சாரங்களின் தனிப்பெரும் கலப்பான தன்மை, அவற்றின் செயலாக்கம்,
- (இ) பண்பாட்டு மயமாக்கல்மட்டில் எமது திருச்சபைகளின் பிற்போக்கான மனநோக்கு, அணுகுமுறை

ஆசியவைகளாகும். இவைகளை நாம் இன்று திருச்சபைக்கு அகத்தேயும், புறத்தேயும் வைத்து இறையியல் சார்ந்தவையாக மேம்புப்பணி சார்ந்தவையாக, ஆட்சியதிகாரம் சார்ந்தவையாகக் கூறுபடுத்தி, பல கோணங்களிலிருந்து அவைகளைத் தீர்க்க முயல்கின்றோம். ஆனால், இத்தகைய முயற்சிகள் நிரந்தரத் தீர்வைத் தரமுடியாதவை. பண்பாட்டு மயமாக்கலுக்கு எதிரான பிரச்சனைகளை நிரந்தரமாக மேற்கொள்ளுவதற்கு நாம் கையாளும் அணுகுமுறையில் ஒரு புரட்சிகரமான ஒன்றிப்பு இருக்கவேண்டியது (a radical Ecclesiological unity in approach) அவசியம். அம்முயற்சிகளுடன் பிறமறைகளுடனான உரையாடல்களையும், சமூக - அரசியல் ஈடுபாடு பணிகளையும் இணைத்துக் கொள்வது அவசியம். இத்தகைய ஒன்றிணைந்த அணுகுமுறைதான் இத்துறையில் நமது முயற்சிகளைப் பயனுடையவைகளாக்க முடியும். அதே வேளையில், இம்முயற்சிகள் அனைத்தும் இறைவார்த்தைக்கும் திருச்சபையானது தனது வாழ்க்கைப் பயணத்திலே காலாகாலமாகக் கட்டிக்

கரத்த மரபுகள் பழக்க வழக்கங்களுக்கும் பிரமாணிக்கமாக இருக்க வேண்டும்; இவ்வாறு புதிய சமய - கலாச்சார விழுமியங்கள் பிறக்க வேண்டும். இதில்தான் ஆசிய திருச்சபைகளின் எதிர்கால பணியும், முழு நிறைவும் அடங்கியுள்ளன.

2. முன்னுரை

நற்செய்திக்கும், மக்களின் சமய - கலாச்சார பண்புகளுக்கும் இடையே மனிதாவதாரத் தன்மை வாய்ந்த சந்திப்பு ஒன்று என்றும் இருந்து வந்திருக்கிறது. ஆரம்பத்தில் புகிதாகப் பிறந்த கிறிஸ்தவமும், யூத, கிரேக்க, உரோம சமய - கலாச்சாரப் பண்புகளும் ஒன்றையொன்று படிப்படியாக சந்தித்திருக்கின்றன. ஆதித் திருச்சபைகளில் இச்சந்திப்பை நாம் தெளிவாகக் காணமுடியும். ஆயினும், இது நீண்ட காலம் தொடரவில்லை. ஆசிய ஆபிரிக்க இளம் திருச்சபைகளில் இச்சந்திப்பிற்கு இடமளிக்கப்படவில்லை. பல நூற்றாண்டு காலமாக யூதேயாவில் பிறந்து, கிரேக்க நாடுகளில் தாலாட்டப்பட்டு, ஐரோப்பாவில் வளர்ந்து ஐரோப்பாவையே மையமாகக் கொண்ட கிறிஸ்தவம் தான், ஆசியாவிலும் ஆபிரிக்காவிலும் திணிக்கப்பட்டனலாம். இதனை உணர்ந்த இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்கம் ஆசிய, ஆபிரிக்க திருச்சபைக்கு ஓர் அழைப்பு விடுத்தது: நியாயமான முறையில், தவிர்க்க முடியாதவாறு கடைப்பிடித்து வந்த சில முறைகளைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்கும் அதேவேளையில், இக்கண்டனங்களுக்கேயுரித்தான சமய - கலாச்சார மெய்மைகளையும் இணைத்துக் கொள்ளவேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொண்டது. " p.675 " ம. அ. ப. 22b இதற்குப் பதிலளிக்க முன் வருகையில் இத்திருச்சபைகள் பல்வேறு தடைகளை எதிர்நோக்க வேண்டியுள்ளது.

3. வரலாறு வருவித்த சுமை

அன்றைய ஐரோப்பிய மண்ணிலிருந்து வேத போதகர்களாக நமது மண்ணில் காலடி வைத்து, வீரத் தொண்டாற்றிய ஆண்களும், பெண்களும், தமது விகவாசத்தை, தமது உறுதிப்பாட்டை, நிறுவனத் தன்மை பூண்ட ஒரு திருச்சபையை இங்கு நிலைநாட்டினர். நாமும் அவைகளை நம்முடையவைகளாக்கிக் கொண்டோம்; அனைத்தும் கிறிஸ்தவத்திற்கேயுரியவை என நம்பினோம். ஆனால், அண்மையிலேதான் சில உண்மைகள் தெளிவாகின:

1. இன்றைய ஆசிய திருச்சபைகளின் சில அம்சங்கள், நமது கலாச்சாரத்திலிருந்து மிகவும் அந்நியப்படுத்தப்பட்டவை, பிற மறையினரின் கண்ணோட்டத்தில் அவமானமானவை, நமது மக்களின் வேதனை, அழுதூரல்களிலிருந்து மிகத் தொலைவிலிருப்பவை.
2. நமது திருச்சபைகளின் நிறுவன அமைப்பானது சில பிரச்சனைகளுக்கே வழிவகுத்துள்ளது. நிறுவனத்தன்மைதான் உண்மையானது என்ற கோட்பாடு (institutionalism), படிப்படியாக அதிகாரப் போக்கையும் (authoritarianism), குழுமனப்பான்மையின்மையையும் பணியாட்கள் போதாமையையும் குருக்கள்-பொதுநிலையினர் பாகுபாட்டையும் எம்மத்தியில் வளர்த்துவிட்டன.

வரலாறு கொண்டுவந்த இச்சுமைகளிலிருந்து நாம் விடுதலைபெற முயற்சிக்கும் பாழுது பல தடைகளைச் சந்திக்கின்றோம். பழமையில் பெருமைகாணும் பழமைவாதிகளும் (conservative) இறுக்கமான கொள்கையினரும் மாற்றங்களை விரும்புவதில்லை; பழமைதான் உண்மை என கங்கணங்கட்டி நிற்கின்றனர். திருச்சபையை நிறுவனமாகவே கருதுகிறார்கள். திருச்சபையானது இறையரசின் நிறைவை நோக்கி வளர்ந்து வருகின்ற ஓர் உயிருள்ள இயக்கம் என்பதை இவர்கள் காணத்தவறி விடுகிறார்கள். எனவே, நமது மறைக்கல்வியானது இத்தகைய கொள்கைகளைக் களையவேண்டும், திருச்சபை மறுபிறப்படையலாம், வளர்ச்சிபெறலாம் எனக்காட்ட வேண்டும், நமது மண்ணிலும் அப்பேர்ப்பட்ட திருச்சபையையே மலரச் செய்யவேண்டும்.

4. ஆசியாவிற்கு இது புதிய முயற்சி

பண்பாட்டு மயமாக்கல் ஆசிய திருச்சபைக்கு மிகப் புதிய அனுபவம். இம்முயற்சியில் ஆவியானவர்தான் முக்கிய இடம் பெறுகின்றார். மேற்கத்திய நாடுகளையோ, செமித்திய அல்லது, வேறு எந்த கலாச்சார சந்திப்புக்களையோ நாம் இந்த விடயத்தில் உதாரணமாக வைத்துப் பின்பற்ற முடியாது. ஏனென்றால் அக்கலாச்சாரங்களின் பின்னணியில் பார்க்கும் பொழுது சமய - கலாச்சாரத் துறையும் சமூக - அரசியல் துறையும் வேறுபட்ட இரு துறைகள். ஆனால், ஆசியாவைப் பொறுத்த வரையில் இவை இரண்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. (Aloy Peiries, Vidyajyothi, October, 1983.) பண்பாட்டு மயமாக்கல் சமயத்திற்கும், கலாச்சாரத்திற்கும் இடையே மட்டும் தனித்து இடம்பெறும் சந்திப்பல்ல மாறாக, பிறமறைகளுக்கிடையிலான கலந்

துரையாடல்கள், சமூக - அரசியல் சூழ்நிலைகள் என்பவற்றுடனும் இணைந்து பிணைந்து செல்லவேண்டியதொன்றாகும். இதைவிடுத்து, வழிபாட்டுடன்மட்டும் பண்பாட்டு மயமாக்கலை வரையறுத்துக் கொள்ளும் முயற்சிகள் பல சிக்கல்களை ஏற்படுத்துகின்றன.

5. திருவழிபாட்டில் பண்பாட்டு மயமாக்கல்

ஆசியாவிலுள்ள பெரும்பான்மை மக்கள், கிறிஸ்தவத்தை சடங்குகளோடு இணைந்த வழிபாட்டு மறையாக மட்டும் கருதினார்களேயொழிய, உலகில் ஈடுபாடு கொண்ட ஒரு வாழ்க்கை முறையாக அதை கணிக்கவில்லை. அதனால்தான் இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்கத்தின் பின்னர் கொண்டுவரப்பட்ட திருவழிபாட்டு மாற்றங்கள் இவர்களை மிகவும் கவர்ந்தன. ஏனைய முக்கிய மாற்றங்கள் பல அவர்களுக்கு உற்சாகத்தை அளிக்கவில்லை. திருவழிபாடு சார்ந்ததாக மட்டுமே பண்பாட்டு மயமாக்கலை விளங்கிக் கொண்டனர். சங்கத்தின் பின்னர் திருச்சபைபற்றிய விளக்கங்கள் விரிவடைந்தன. திருச்சபையானது சடங்குகளோடு மட்டும் நின்றுவிடும் ஒன்றல்ல; மாறாக முழுமனிதனையும், அவனது முழு வாழ்வையும், முழு உலகையுமே தழுவி நிற்கின்ற திருச்சபையாக அது மாறவேண்டும் என்ற கருத்து வளர்ந்தது. ஆயினும், நமது சமூக வாழ்வு, ஆட்சியமைப்பு, வாழ்க்கை முறை, இறையியல் என்பவற்றின் கலாச்சாரப் பெறுமதிகள் கவனிக்கப்படவில்லை. இத்துறைகளைக் கருதிந் கொள்ளாது, திருவழிபாட்டில் மட்டும் பண்பாட்டு மயமாக்கலைக் கடைப்பிடித்தால், அது ஆபத்தாகவே முடியும்.

6. ஆழமான சந்திப்புக்கு இடமில்லை

சடங்காசாரங்களும், வாய்ப்பாடான செபங்களும், திருவழிபாட்டு சட்டங்களும், பலவும் சேர்ந்து கிறிஸ்துவுக்கும், மக்களுக்கும் இடையே இருக்க வேண்டிய சந்திப்பு ஆழமாவதற்கு தடையாயிருந்தன. "அதி தூயது" ("too sacred") எனக்கருதி, பல உண்மைகள் பண்பாட்டு மயமாக்கலின் வட்டாரத்திலிருந்து தூரத்தே வைக்கப்பட்டன. "கலாச்சாரச் சந்திப்பிற்கு" ஒரு சிறிய இடம்தான் ஒதுக்கப்பட்டது. அத்துடன் பண்பாட்டு மயமாக்கல் ஒரு குறிப்பிட்ட கால எல்லைக்குள் பரிசோதனைக்கென்றே விடப்பட்டது. கலாச்சாரத்தை அறியாதவர்களே அதனையும் மேற்பார்வை செய்தனர். இது அர்த்தமற்ற ஒன்று. மாறாக, ஆவியானவரின் வழிநடத்தலின் கீழ், தலத்திருச்சபைகளுக்கு கூடிய பொறுப்பும், சுதந்திரமும், ஊக்கமும் அளிக்கப்படல் வேண்டும். இதன் மூலமே ஆழமான சந்திப்புகள் வளர வழிசெய்ய முடியும்.

7. சீரமைப்பு அவசியமா ?

திருச்சபை ஒரு சமூகம் என்ற முறையில், உலகிலே தன் பணியை நிறைவேற்ற ஓர் அமைப்பும் கட்டுப்பாடும் அவசியம். ஆயினும் இவ்வமைப்புமுறை திருச்சபையின் வாழ்வை வளமாக்கி, குறிக்கோள்களை அடைய உதவுவதற்கென்றே இருக்கின்றன. ஒற்றுமை என்ற போர்வையில் சீரமைப்பை (uniformity) நினைப்பது சரியல்ல. ஒரு கலாச்சாரத்திற்குரிய மக்களின் அனுபவத்தில் உருவாகிய ஓர் அமைப்பு முறையை, வேறு ஒரு கலாச்சாரமுடைய மக்களின் மேல் சுமத்தலாகாது. இவ்வித சுமைகள் உண்மையான கிறிஸ்தவ பண்பாட்டு மயமாக்கலைத் தடைசெய்கின்றன. சமுதாயம் வளர்வதற்குக் துணைபுரிகின்ற சட்டங்கள் அச்சமுதாய மக்களின் சுதந்திரத்தை மதிப்பவையாகவும் அவர்களது அனுபவத்திலிருந்து பிறந்தவையாகவும் இருக்க வேண்டும். புதிய ஏற்பாட்டுக் காலத் திருச்சபைகளிலும், மத சீர்திருத்தக் காலம் வரை நிலவிய திருச்சபைகளிலும் இம்முறையே கையாளப்பட்டது. இருந்தும் தற்பொழுது கையாளப்படும் முறை வேறுகத் தோன்றுகிறது.

8. ஒன்றிணைப்பு அவசியம்

பண்பாட்டு மயமாக்கலில் எழும் பல பிரச்சனைகளை நாம் இறையியல் சார்ந்தவை, மேய்ப்புப்பணி சார்ந்தவை, ஆட்சியமைப்பு சார்ந்தவை என இனங்கண்டு கூறுகளாகப் பிரித்து ஆராய முயற்சிக்கின்றோம். ஆனால், இம்முயற்சிகள் அனைத்தையும் ஒன்றிணைத்து செயற்படுத்தக் கூடிய சக்தி தலத்திருச்சபைக்குள்ளிருந்தே பிறக்க வேண்டும். ஆனால், நடைமுறையில் பார்க்கும் பொழுது, தலத்திருச்சபையின் முயற்சிகளுக்கும், அனைத்துலகத்திருச்சபையின் வழிநடத்தல்களுக்கும் இடையே முரண்பாடுகளைக் கூடக் காணலாம். ஆகவே, பண்பாட்டு மயமாக்குதலில் தலத்திருச்சபைகளின் தன்மையை மதித்து கூடிய சுதந்திரம் கொடுத்து அதிலிருந்து பிறக்கும் ஏவுதல்களுக்கும் முயற்சிகளுக்கும் ஊக்கம் கொடுப்பது தாய்த்திருச்சபையின் கடமையாகும்.

9. கலாச்சார விழிப்புணர்வு

நமது கலாச்சாரம், 'பண்பாடுபற்றிய விழிப்புணர்வு' இன்று நம் மிடையே மிகக் குறைவு மட்டுமல்ல, அதன் பேருண்மைகளையும், மகத்துவத்தையும் நாம் பாராட்டுவதும் குறைவு. அன்றைய ஐரோப்பிய வேத போதகர்களின் தவறான மதிப்பீடும் இதற்குக் காரணமாகலாம். அத்துடன் இன்றைய மேலைநாடுகளின் விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப முன்னேற்

றமும், நமது பொருளாதார பற்றும் மேலத்தேய கலாச்சாரத்தை நாடவைக்கின்றன அதனால், நமது கலாச்சாரத்திவிருந்து நாம் அந்தியப் படுத்தப்படுகின்றோம். எனவே, நற்செய்திக்கும், கலாச்சாரத்திற்கு மையே நிகழ வேண்டிய சந்திப்பை ஏற்படுத்துமுன், நமது கலாச்சார மெய்ம்மைகள் பற்றிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த வேண்டும் இதனை ஊக்குவிக்கக்கூடிய நிறுவனங்கள் ஆசிய நாடுகளில் மிகக் குறைவு. நமது நாட்டில் கூட இவ்விடயத்தில் திருச்சபைகள் அவ்வளவு அக்கறை காட்டு வதில்லை. ஆகவே, தலீதியில் எடுக்கப்படும் முயற்சிகளுக்கு இதற்கான பாப்பிறை சங்கம் (Pontifical Council for Culture) உற்சாகம் அளிப்பது போல் தலத்திருச்சபை மட்டங்களிலும் விழிப்புணர்வை ஊக்குவிக்கும் அமைப்புகள் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும்.

10. ஊற்றுக்குச் செல்வோம்

நற்செய்தியும், கலாச்சாரமும் ஆழமான முறையில் சந்திக்க வேண்டுமாயின் "நற்செய்திக் கிறிஸ்தவம்" பற்றிய (Gospel Christianity or radical Christianity) உணர்வு அடக்கிக்கப்பட வேண்டும். இன்றைய நடைமுறைக் கிறிஸ்தவத்திற்கு தற்காலக் கலாச்சாரத்தால் ஒரு போர்வை போடுவதல்ல நமது நோக்கம். மாறாக நற்செய்தியும், கலாச்சாரமும் அதன் கருவில் (core to core) ஒன்றையொன்று சந்திக்க வேண்டும், ஒன்றோடொன்று உறவாடி வளமுட்ட வேண்டும். எனவே, பண்பாட்டு மயமாக்கலில் நாம் நமது ஊற்றுக்கு, அதாவது நற்செய்திக் கிறிஸ்தவத்திற்கு திரும்ப வேண்டும், நமது சூழ்நிலையில் நற்செய்தியை மீண்டும் படிக்க வேண்டும்; நற்செய்தி ஒளியில் நம் சூழ்நிலையைப் புரியவேண்டும். கிறிஸ்தவக் குழுக்களை இதற்காக உருவாக்க வேண்டும்.

11. அமைப்புகள்

திருச்சபையின் குழுவாழ்வு காலாகாலமாக பங்கு என்ற அமைப்பு அல்லேயே (Parish Structure) இருந்து வந்துள்ளது. நகர்ப்புற பங்குகள் பெரிதானவை, நாட்டுப்புறப் பங்குகள் சிறியவை, ஆயினும் சிதறிக் கிடப்பவை. கடந்த காலங்களில் இவ்வமைப்புகள் பயனளித்தாலும், வத்திக்கான் சங்கத்தின் பின்னர் இவைகள் அடிப்படை மாற்றங்களை வேண்டி நிற்கின்றன. மக்களின் உணர்வை, ஏக்கங்களை பிரதிபலிப்பவையாக இவை அமையவேண்டும். இத்தகைய அமைப்புகளின் தேவைகளை ஆசிய ஆயர்கள் பலரும் உணர்ந்துள்ளனர். ஆயினும், அனைத்துலக திருச்சபையானது பங்கு அமைப்பையே இறுதியிடித்துக் கொண்டிருக்க

கின்றது. இது இறைவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டதாக நம்புகிறது; இது தவறு. இதற்குப் பதிலாகவோ, பக்கபலமாகவோ அடிப்படைக் கிறிஸ்தவ குழுக்கள் (Basic Christian Communities) போன்ற அமைப்புகளையும் ஊக்குவிக்க வேண்டும்.

12. வருங்காலத்தை நோக்கி

கலாச்சாரம் என்பது ஒரு பரம்பரைச் சொத்து, மரபுரிமை, மக்களின் நாளாந்த வாழ்வுடன் பின்னிப்பிணைந்தது. எனவே, சமயத்தையும், சமூக - அரசியலையும் பற்றிய விடயங்களில் இடையறாது விழிப்புட்டுதல் இருக்கவேண்டும். கலாச்சாரங்கள் இணைவதால் அல்லது ஒன்றையொன்று ஊடறுத்துச் செல்வதால் எப்பொழுதும் வளர்ச்சியடைகிறது. ஆனால் சமய, சமூக - அரசியல் துறைகளில் விழிப்புட்டுதலுக்கு மேலதிக முயற்சிகள் தேவை இதனோடு இணைந்து, கடமைகளை, உரிமைகள் பற்றி மக்களுக்கு எப்பொழுதும் விழிப்புட்டிடுக் கொண்டிருக்க வேண்டும். எனவே, பண்பாட்டு மபமாக்கல் என்பது ஒரு நாட்டு மக்களின் சிறப்பியல்புகளைக் கண்டடைகின்ற வாயிலாக அமைகின்றதெனலாம்.

தமிழ் கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம் நமது மக்களின் சிறப்பியல்புகளை பண்பாட்டு உண்மைகளை போதிய அளவு கண்டுணர்ந்துள்ளோமா? கிறிஸ்தவத்தின் மையத்தை அடிப்படை உண்மைகளை உணர்ந்திருக்கின்றோமா? கிறிஸ்தவத்தின் கிறிஸ்துவை உண்மையில் அனுபவித்திருக்கின்றோமா?

நடைமுறையில் பார்த்தால் கிறிஸ்தவத்தின் ஒரு பகுதியான ஒரு சமய நிறுவனத்தின் ஊழியர்களே நாம். இந்த நிறுவனத்தின் குறுகிய எல்லைகளைத் தாண்டிச் சென்று, அமைப்புப்பெற்ற சமய எல்லைகளுக்கு (Institutionalized religion) அப்பால் சென்று, கிறிஸ்துவின் ஆவியானவரையும், அவரது இயக்கத்தையும் புரிந்து கொள்ள முயல் வேண்டும். நமது சொந்த வாழ்வில் அவரை அனுபவிக்க வேண்டும். இல்லாவிடில், நமது நிறுவனத்திற்குக்கூட பிரமாணிக்கமாக நாம் பணியாற்ற முடியாது.

எனவே, ஆவியரால் தூண்டப்பட்டு, நிறுவன எல்லைகளைத் தாண்டி, உண்மைக் கிறிஸ்தவத்தை அனுபவிப்போம் வாழ்வோம். அவ்வாறுதான் நமது மண்ணில் திருச்சபையை நிலைநாட்ட முடியும், இறையரசை ஆயத்தப்படுத்த முடியும்.

தமிழாக்கம் - சகோதரி எம். பொன்னவெஞ்சர்

பண்பாடும் 2ஆம் வத்திக்கான் சங்கமும்

அருட்சகோதரன் சான்ஸ் கொலிவ்ஸ்

பண்பாடு என்ற பதத்தை நாம் தனியே எடுத்து அர்த்தம் பார்க்கும் போது அது மிகவும் தனித்தன்மை வாய்ந்த சொல்லாகத் தென்படுவதை பல்வேறு ஆய்வுகளிலிருந்து காணக்கூடியதாக உள்ளது பண்பாடு என்ற சொல் மனிதன் தனது ஆன்ம, உடல் சம்பந்தமான பல்வேறு திறமைகளை வளப்படுத்தி மலரச் செய்வதற்காக எடுக்கின்ற எல்லா முயற்சிகளையும் குறிக்கும்.

“ பண்பாட்டின் வழியாகத்தான், அதாவது இயற்கைப் பொருள் நலன்களையும், ஆற்றல்களையும் வளமுறச் செய்வதற்கு வழியாகத்தான், மனிதன் உண்மையான, முழுமையான மனிதப் பண்பை அடைய முடியும். இது அவனது ஆள்நிலைத்தன்மைக்கே சிறப்பான ஒன்றாகும். எனவே, மனித வாழ்வு என்றவுடனேயே ஆங்கு இயற்கையும் பண்பாடும் நெருக்கமாகப் பிணைந்திருப்பதைக் காணலாம்” (2ஆம் வத்திக்கான் சங்கம், “இன்றைய உலகில் திருச்சபை”, 53).

இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்கத்திற்கு முன் : ஓர் கண்ணோட்டம்

கிறிஸ்தவ சமயத்தைப் பல்வேறு நாடுகளுக்கும் சென்று போதித்த தாரர்கள் மறை போதகர்கள் (மிஷனரிமார், missionaries) என்று அழைக்கப்பட்டார்கள். இவர்களே இலங்கையிலும் கிறிஸ்தவத்தைப் பரப்புவதற்கு அரும்பாடுபட்டார்கள். மறைபோதகர்கள் என அழைக்கப்படும் குருக்கள் அனைவரும் மேற்கத்தேசக் குருக்களாய் இருந்தமையால் அவர்கள் தங்கள் நாட்டின் கலை, கலாச்சாரத்திற்கு உகந்த முறையிலும் வத்தின் மொழியிலும், தமது வழிபாடுகளை நடாத்தினார்கள்.

இதனால், மக்கள் தமக்குப் புரியாத மொழியில் நடந்த வழிபாடுகளில் வெறும் பார்வையாளர்களாக மட்டும் தான் இருந்தார்கள். மறை போதகர்கள் கிறிஸ்தவத்தின் நற்செய்தி என்னும் விதைகளை விதைப்பதற்குப் பதிலாக கிறிஸ்தவ சமயம் என்னும் வளர்ந்த மரத்தையே நாட்டினார்கள். வழிபாடுகள் அர்த்தம் இல்லாமல் வெறும் நாடகம் போல் இருந்தன. வாழ்க்கைக்கும், வழிபாட்டுக்கும் தொடர்பின்றி கிறிஸ்தவம் வளர்ந்து வந்தது. இறைவன் ஓர் அந்நிய தெய்வம்; நாம் அவரை அணுகி, அருகில் போய் உறவாடத் தெரியாது, முடியாது என்ற அந்

நிய மனப்பான்மை நிலவியது. திருச்சபை மக்களுக்காகச் சேவை செய்ய வேண்டும் என்பதை மறந்து, மக்களுடைய சுதந்திரம் அவர்களது விப்பு, வெறுப்பு என்பவற்றைப் புரிந்து கொள்ளாமல் திருச்சபை வளர்ந்த காலம் மக்களும் திருச்சபை கூறும் அணைத்திற்கும் மறுப்புச் சொல்லாமல் வாழ்ந்த காலம் ஆகும்.

இன்னுமொரு பாரிய உண்மையை இங்கு தெரிந்து கொள்வது நலம். இந்த உலகம் ஓர் கடல், இந்தக் கடலில் இராயப்பர் உடைய கட்டுமரம் (bark of Peter) இருக்கின்றது, மீட்புப் பெற விரும்புகின்றவன் யாராயினும் அதில் ஏறிக் கொள்ளட்டும், இதைத் தவிர மீட்பு இல்லை, இந்த மட்டும் தான் மீட்பு (Salvation) உண்டு. இவ்வாறு மக்களைக் கிழைப்பதும் அளவிற்தச் சமயம் இருந்தது. இவ்வாறு குறுகிய மனப்பான்மையோடு வளர்ந்து கொண்டிருந்தது திருச்சபை.

இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்கம்

திருச்சபையின் இன்றைய சூழ்நிலையில் இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்கம் உருவாக்கிய புதிய சிந்தனைத் திறன்மிக்க ஏடுகள் அதன் மாபெரு சாதனையே. இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் பின்னர் மக்களது சிந்தனைகள் வாழ்க்கையிலும், சமய உணர்விலும் புதிய திருப்பத்தைக் கொண்டிருந்தன.

இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்கம் :

பண்பாட்டில் புதிய பார்வை

நாங்கள் எமது வழிபாட்டை எமது சூழ்நிலைக்கும், வாழ்க்கைக்கும் உகந்த முறையில் அமைக்கவேண்டும் என்பதை இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்கம் வலியுறுத்தியது. பழைய முறைகள், மக்களுக்குப் புரியாத, மக்கள் பங்கெடுக்க முடியாத முறையில் அமைந்து வழிபாட்டிற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது. திருச்சபை மக்களுடைய திருச்சபை, மக்கள் தான் திருச்சபையின் இதயம் எனக் கூறினால் மிகையாகாது. ஆகவே, இச்சங்கத்தின் புதிய எண்ணங்கள், புதிய சிந்தனைகள் அணைத்திற்கும் நல்லவாதுடன் விளக்கம் கொடுத்து நன்மையானவற்றை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். ஏனெனில், பண்பாட்டை உருவாக்கி வளர்ப்பவன் மனிதனே. எந்த ஒரு குழுவையோர் நாட்டையோ சார்ந்தவர்களாயினும் சரி, தாங்களே தங்களது சமூகத்தின் பண்பாட்டை உருவாக்குபவர்கள் என்றும் அதை வளர்ப்பவர்கள் என்றும் உணர்வின்ற ஆண்கள் மற்றும்

பெண்களின் எண்ணிக்கை நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வருகிறது' (இ. உ. தி. 55). திருச்சபை வெறும் சட்ட திட்டங்களினால் உருவாக்கப்பட்ட அமைப்பு அல்ல. ஆனால், மக்களால் கட்டப்பட்ட ஓர் கட்டடம், மனிதனால் திருச்சபை கட்டப்பட்டது என்று கூறும்போது அவனது பண்பாட்டையும் வரவேற்று மதிப்பளிக்கவேண்டும்.

யாழ்ப்பாணத்தை எடுத்துக்கொண்டால் இங்கு கடந்த பல நூற்றாண்டுகளாக, கிறிஸ்தவ சமயம் வளர்ந்து வருகின்றது. எமது வாழ்க்கை மாறுபட்டு, கண்ணீர், சொல்லமுடியாத சாவுகள் என்பவற்றில் முற்றாக நாம் தோய்ந்திருந்தாலும், எமது பண்பாட்டு முறையில் வழிபாடுகளை மாற்றியமைக்கும் முயற்சிகளுக்கு இந்தத் துயர நிகழ்வுகள் தடைக்கல்லாய் அமையக்கூடாது.

பண்பாடு அல்லது பண்பாட்டுமயமாக்கல் என்ற பொருள்பற்றி பலவகையான முரண்பாடுகளுக்கு மத்தியில் தான் மனிதப் பண்பாடு இன்று வளர்ச்சியடைய வேண்டியுள்ளது. "இந்த வளர்ச்சி எவ்வாறு நிகழ வேண்டுமெனின், மனிதப் பண்பாடு முழுமனிதனையும் சம சீரான ஒருங்கிணைவோடு வளர்த்திட வேண்டும்" (இ. உ. தி. 56). இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்கம் திருவழிபாடு என்ற பகுதியில் வழிபாட்டைப் பற்றி மிகவும் அழகாய் எடுத்துக்கூறுகின்றது. "விசுவாசத்தையும், சமூகம் முழுவதன் நலனையும் சாராதவற்றில் வளைந்துகொடாத ஓரே நிலையான அமைப்பை, திருவழிபாட்டிலும்கூடத் திருச்சபை திணிக்க விரும்பவில்லை. மாறாக, பல்வேறு இன தவர்க்கும் நாட்டினர்க்கும் உரித்தான உள நலன்களையும் சிறப்பியல்புகளையும் போற்றி வளர்க்கின்றது மக்களின் பழக்க வழக்கங்களிலே மூட நம்பிக்கைகளுடனும் தவறுகளுடனும் இரண்டறக் கலவாத யாவற்றையும் திருச்சபை நன்மனத்துடன் ஆராய்கின்றது; இயலுமாயின், அவற்றைப் பழுதின்றிப் பாதுகாக்கின்றது. திருவழிபாட்டின் உண்மையான, சரியான உள்ளுணர்வோடு அஃது இயைந்து செல்லுமாயின் திருவழிபாட்டிலும்கூட அதனைச் சில வேளைகளில் ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றது" (திருவழிபாடு 37). அண்மைக்காலப் பாப்புமார், ஆயர்கள் குருக்கள் பண்பாட்டு மயமாக்கல் என்னும் முறையைச் சிறப்பாக ஆதரித்து இருக்கின்றார்கள். பாப்பரசர் வேது சின்னப்பர் தமது கருத்தில் "பண்பாடு தான் மனிதனின் வளர்ச்சிக்கும் அவன் தனது சந்ததியுடன் சேர்ந்து முன்னேறிச் செல்வதற்கும் வழி சமைக்கின்றது" என்கிறார்.

நாம் வாழும் இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்க்கையில் முன்னேற்றம் வேண்டும், உயர்வு வேண்டும், மாற்றம் வேண்டும் எனப் பல

கிந்தனைகள் நிறைந்து, எமது வழிபாட்டிலும் ஏன் முன்னேற்றம் கொண்டு வரக்கூடாது? ஏன் எமது சொந்தக் கலாச்சாரத்தில் இறைவனை வழிபக்கூடாது? என்பன போன்ற பல வினாக்கள் கேட்கப்படுகின்றன. இதற்கு நாம் என்ன விடை கொடுக்கப்போகின்றோம்? ஏனெனில், கிறிஸ்தவ சமயம் ஒரு கட்டுக் கோப்புக்குள் வளர்ந்துவிட்டது ஒன்றாகும். இவ்வாறு மக்களோடு கலந்த செயற்படுகின்றதன், வேறு மாற்றம் நிறைந்த வழிபாடுகளைக் காணும்போது ஏதோ நடைமுறைக்கு அப்பால் இவ்வழிபாடுகள் அமைகின்றன என்று நினைக்கும் அளவிற்கு மக்களின் எண்ணம் வளர்ந்து விட்டது. ஆனால், எந்த முறையில் வழிபட்டாலும் அதன் மகிமை, புகழ் ஒரே கடவுளை அடைகின்றது, ஒரே கடவுள் தான் எமது புகழ்ச்சிக்கு மூல காரணமாக இருக்கின்றார் என்பதை மக்கள் மறந்து விடுகின்றார்கள். இதற்கு விளக்கம் கொடுக்கும் ஒரு செய்தியாக பேராயர் சைமன் லூர்துசாமி அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:— “பண்பாடு என்பது எமது வாழ்வின் ஒவ்வொரு நிமிடமும் நாம் செய்யும் அனைத்தும் பண்பாடாக மாறுகின்றது, இவையாவும் ஒன்று சேர்ந்து கிறிஸ்துவின் புகழ்ச்சிக்கு ஒரு சாதகமாக அமைகின்றன. பாஸ்கா மறை பொருள் வழிபாடு முதலாய் ஒரு பண்பாடு என்றும் கூறலாம்”. ஆகவே, இதனூடாக நாம் தெரிந்து கொள்ளும் ஒரு பாரிய உண்மை என்னவென்றால் எமது வாழ்க்கையின் சாதாரண செயல்களினூடாக நாம் கிறிஸ்துவின் மீட்புப் பணியில் ஈடுபடலாம். இதற்குப் பண்பாடு ஓர் ஊடகமாக அமைகின்றது என்பதில் ஐயமில்லை.

பண்பாட்டை பொறுத்தமட்டில் கிறிஸ்தவர்களின் சில கடமைகள்

“இறைவன் மீட்கும் பணியில் நனிப்பட்ட ஒவ்வொரு மனிதனாக அழைக்கவில்லை. மாறாக தம்மை உண்மையில் ஏற்றுக்கொண்டு, புனிதமாய்த் தமக்கு ஊழியம் செய்யும் ஒரு மக்கள் குலமாய் நிறுவ விழைந்தார்” (‘திருச்சபை’, 9). இந்த விதத்தில் கிறிஸ்தவன் ஒவ்வொரு வனுக்கும் தனது அயலானின் இரட்சணியத்தில் ஒரு பொறுப்பும் கடமையும் உண்டு என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. இன்று நாம் உலகத்தைப் பார்க்கின்றோம், நாட்டை நோக்குகின்றோம், இனங்களைப் பார்க்கின்றோம். இங்கு உள்ள மக்கள் பலர் அறியாமை என்னும் அவல நிலையில் உழன்று கொண்டிருக்கின்றார்கள். இந்த அறியாமையிலிருந்து அவர்களை விடுவிப்பது எமது பெரும்பணியாகும்.

இன்னும் மனித பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் கிறிஸ்தவத்தோடு இசைவுற இணைத்தல் மிகவும் முக்கிய பங்காகும். நாம் இன்று

திருச்சபையை நோக்கும் போது, பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்குத் திருச்சபை பேருதவி புரிந்துள்ளது என்பதைக் காண்கின்றோம். ஆனால், கிறிஸ்தவத்தில் அமிழ்ந்த மக்கள் பண்பாட்டைக் கிறிஸ்தவத்தோடு இணைக்க இணக்கம் காண்பிக்கவில்லை. சூழ்நிலைகளின் காரணமாக ஏற்பட்ட சில சிக்கல்களே இதற்குக் காரணமாகும். இது ஓர் அனுபவ உண்மை ஆயினும் இத்தகைய சிக்கல்கள் விசுவாச வாழ்வுக்குக் கட்டாயம் தீங்கிழைக்கும் என்பதில்லை, மாறாக அவை விவாசத்தை அதிக நுணுக்கமாவும் ஆழமாகவும் அனுபவிப்பதற்கு ஓர் வழியாகவும் அமையும்.

எனவே, அனைவரும் தமது நிலத்திற்குரிய பண்பாட்டைக் கொண்டு சமயத்தை வளர்க்க, திறந்த மனதுடன் திருச்சபையோடு ஒத்துழைக்க வேண்டும். இன்றைய கலையும், ஒவ்வொரு மக்களினத்தினுடைய மண்டலத்தினுடைய கலையும், திருக்கட்டடங்களுக்கும் திருசடங்குகளுக்கும் தகுந்த வணக்கமும் பெருமையும் வழங்குமாயின், திருச்சபையில் அவற்றைத் தடையின்றி பயன்படுத்தலாம் ('திருவழிபாடு' 123). நாம் வாழும் இக்காலத்தில் அறிகுறிகளை அறிந்து செயற்படவேண்டும் என்று பரிசுத்த பாப்பர் 2ஆம் அருளப்பர் மொழிந்தது நினைவிற்கு வருகின்றது. "இறையணர்வின் எழும் புதிய சிந்தனைகளைப் பண்பாட்டு முறையில் இறைமக்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும்",

இன்னும் குருத்துவக் கல்லூரிகளிலும், பல்கலைக்கழகங்களிலும் இறையியல் கற்பதில் ஈடுபடுவோர் தமது திறமைகளை, சிந்தனையின் ஆழத்தை, சாதாரண மனிதர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளவேண்டும். அதாவது கடவுள், மனிதன், உலகம் ஆகியவை பற்றிய திருச்சபையின் படிப்பினைகளை நம்காலத்தில் வாழும் மக்களின் சிந்தனை முறைகளுக்குப் பொருத்தமான விதத்தில் விளக்கியுரைக்க வேண்டும். இவ் விளக்கத்தை இன்றைய மனிதர்களும் உண்மையிலேயே மனமுவந்து ஏற்றுக்கொள்வர் (காண்க "குருத்துவப் பயிற்சி", 15).

ஆகவே, நாம் காண்பது 2ஆம் வத்திக்கான் சங்கம் புதிய சிந்தனைகளை வரவேற்பதோடு அனைவருக்கும் சுதந்திரமும் கொடுத்துள்ளது. சட்டங்கள், சம்பிரதாயங்கள் மனிதனை மாற்றி விடமுடியாது மனிதனை மனிதனாக ஏற்று இன்றைய சூழ்நிலையில் ஒரு மனிதனை மனிதனாகப் பார்க்க வேண்டும்.

இறுதியில் ஓர் வார்த்தை

இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்கம் பண்பாட்டு மயமாக்கலிற்கு எந்த அளவு உற்சாகம் கொடுப்பதோடு அதை முழுமை அடைவிக்

அரும்பாடும் படுகிறது என்பது நன்றாக புலனாகும். பண்பாடும், சமயமும் இரண்டறக்கலந்த ஒன்றாகும். இவை ஒரு மனிதனின் உயிர், உடல் போன்றதெனலாம். சமயம் உயிர் என்றால் பண்பாடு உடல் ஆகும். உயிர் இல்லாமல் உடல் இயங்காது, உடல் இல்லாமல் உயிர் இல்லை. நாம் பண்பாட்டையும், சமயத்தையும் நன்கு வளர்க்க வேண்டும், வெறும் வார்த்தையில் மட்டுமல்ல எமது வாழ்க்கையிலும் அவை ஒன்றாகக் கலந்து செயலிலும் ஈடுபடவேண்டும்.

இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்கம் முழுமையாக புதுமையான எண்ணங்கள், சிந்தனைகள், விசுவாசத்தைப் பாதிக்காத யாவற்றையும் திறந்த மனதுடன் ஏற்று மக்களை நல்வழிப்படுத்த முனைந்துள்ளது. நாமும் எமது கலை கலாச்சாரம் என்பவற்றைக் கூடிய கவனத்துடன் இறை வழிபாட்டில் இணைத்து அர்த்தமுள்ள முறையில் இறைவனோடு இணைவோம்.

இறையியல் கோலங்கள் சஞ்சிகையின் இவ்விதழ் செப்டெம்பர் மாதத்தில் வெளிவரவேண்டியதாயினும் தவிர்க்கமுடியாத தடைகளால் காலம் பிந்திவிட்டமைக்கு வருந்துகிறோம்.

(ஆ-ர்)

தமிழ்ப் பண்பாட்டு விழாக்களை கிறிஸ்தவ மயமாக்கல்

— அருள்திரு பெனற் பெர்னான்டோ

தமிழர்களுடைய பண்பாட்டு விழாக்கள் சமூக கொண்டாட்டங்களாகும், இவ்விழாக்கள் மத சம்பந்தமான முறையில் விளக்கப்பட்டபோதிலும் மிக ஆழமான முறையில் நோக்குகின்றபோது இவைகள் ஒரு குறிப்பிட்ட பண்பாட்டைச் சேர்ந்தவர்களை ஒன்றுகூட்டி மகிழ்விக்கும் விழாக்களாகவே அமைகின்றன. யாழ்ப்பாணக் கிறிஸ்தவர்கள் தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கு உரியவர்கள் என்பதை எவரும் மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாது.

இறைவன் மனிதனோடு தொடர்பு கொள்வதற்கு மனித அடையாளங்களை எவ்விதமாகப் பயன்படுத்துகின்றாரோ அதேபோல மனிதனும் இறைவனுடன் தொடர்பு கொள்வதற்கு மனித அடையாளங்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும். எனவே, தமிழ் பேசும் கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம் தற்பொழுது நடைமுறையில் இருக்கும் எமது பண்பாட்டு அடையாளங்களை ஒருபுறம் ஒதுக்காமல் இந்தத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுச் சூழலிலேயே நற்செய்தியை விளங்கிக் கொள்வதற்கு நாம் முயலவேண்டும்.

தமிழ் பேசும் கிறிஸ்தவர்கள் இவ்விழாக்களை எவ்விதமாக நோக்கவேண்டும் என்பதற்கு பல காரணங்களை அளிப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். இதனால், நாம் வாழுகின்ற பல மதங்கள் கொண்ட சூழலிலே ஒரு புரிந்துணர்வை வளர்க்க முடியும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

ஒரு பண்பாட்டினது தேவையையும், அப்பண்பாட்டிற்குக் கொடுக்கவேண்டிய மதிப்பையும் இன்று திருச்சபையும், நவீன மயப்படுத்தப்பட்ட உலகமும் நன்கு உணர்ந்துள்ளன. திருச்சபையின் இந்த உணர்வே பண்பாட்டு மயமாக்கலுக்கு வழிகோலியிருக்கிறது.

திருச்சபையின் பண்பாட்டு மயமாக்கலானது நற்செய்திக்கும் பண்பாட்டிற்குமிடையிலான ஒரு பரஸ்பர உறவு என்றே சொல்ல வேண்டும். கிறிஸ்தவமானது பண்பாட்டிலுள்ள சிறந்த மதிப்பீடுகளை சீர்தூக்கிப்பார்த்து அவற்றினூடாக அவற்றின் இறுதி நோக்கை அடைவதற்கு வழிவகுக்க வேண்டும். எனவே, யாழ்ப்பாணத்தின் கிறிஸ்தவமானது

தமிழ்ப்பண்பாட்டை தனக்குரியதாக்கி இதன்மூலம் தனது ஆன்ம பலத்தைக் காட்டுவதோடு நின்றவிடாமல் மனிதன் அவனது இறுதிக்கதியை அடைவதற்கு உதவவேண்டும்.

கிறிஸ்தவமானது மறை போதகர்களால் இங்கு பரப்பப்பட்ட காலத்தில் இவ்வகையான கதேச விழாக்கள் அன்னியமானதொன்றாகக் கருதப்பட்டது. இப்புதிய நெறியைத் தழுவின கிறிஸ்தவர்களை இவ்வகையான விழாக்களில் கலந்து கொள்வதற்கு மதபோதகர்கள் அனுமதிக்கவில்லை.

இன்றைய காலகட்டத்தில் நாம் கிறிஸ்தவர்கள் அல்லாதவர்களோடும், வேறு இனத்தவர்களுடனும் இவ்வகையான விழாக்களில் சேர்ந்து கலந்து கொள்வதால் “நாம் எல்லோரும் ஒன்றே” என்ற உணர்வை வளர்க்க முடியும். எம்மிடையிலிருக்கும் வேறுபாடுகள், தப்பிப்பிராயங்கள் படிப்படியாக மறைவதற்கு இச்சமூக கொண்டாட்டங்கள் உதவுகின்றன. இதனால், விழுமியங்கள் இம்மண்ணிலே உருவாக வழிவகுக்கிறோம். இறையரசு இம்மண்ணில் தொடக்கி வைக்கப்படுவதற்கு இவ்விழாக்கள் காரணமாகின்றன.

இன்றைய சூழ்நிலையில் தமிழ் பண்பாட்டு விழாக்கள் ஏன் முக்கியமானவைகளாக உள்ளன?

இன்றைய சூழ்நிலையை நோக்குகையில் இனப்பிரச்சினையானது எம்மிடையே இனப்பற்றை அதிகமாகத் தூண்டி எழுப்பியுள்ளது. இன்று மத வேறுபாட்டை ஒருபுறம் விடுத்து தமிழ் மக்கள் என்ற உணர்வில் இவ்வேளையில் எல்லோரும் ஒன்று கூடப்படுகின்றோம். பண்பாடு என்பது தனியொருவனின் வாழ்க்கைக்கு மட்டுமின்றி சமூக முன்னேற்றகரமான வாழ்க்கைக்கும் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததொன்றாகும். “மனிதன் தான் வாழும் சூழ்நிலைக்கேற்ப தனது வாழ்வை மாற்றியமைத்து அதை நன்கு வருந்திச் செய்து அவற்றில் முதிர்ச்சி அடைவதற்கு பண்பாடுகள் வழியாக அமைந்துள்ளன” என பாப்பாசர் ஆம் சின்னப்பர் கூறுகின்றார்.

1. நவீனமயமாக்கப்பட்டுள்ள உலகத்தில் ஏன் திருச்சபையும் கூட பண்பாடுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருப்பதுடன் அவற்றை வழிபாடுகளிலும் கொண்டு செயலாற்றுகின்றது. இன்றைய சமுதாயத்தில் திருச்சபையிலுள்ள ஒவ்வொரு மனிதனும் அப்பண்பாட்டுக்கு மதிப்பு அளித்து போற்றுவதை நாம் இன்று காண்க

கூடியதாகவுள்ளது. இதன் விளைவாக திருச்சபையானது மனித ஆளுமையை விருத்தி செய்வதை திருச்சபையின் குறிக்கோளாகக் கொண்டு அதன் பண்பாட்டு மயமாக்கலுக்கு வழிவகைகளையும் அமைத்துக் கொடுத்துள்ளது.

திருச்சபையின் பண்பாட்டுமயமாக்கல் என்பது நற்செய்திக்கும் பண்பாட்டிலுள்ள அம்சங்களுக்கும் இடையேயுள்ள பரஸ்பர ஒருமைப்பாட்டாகும். கிறிஸ்தவமானது பண்பாட்டிலுள்ள சிறந்த மதிப்பீடுகளை சீர்தூக்கிப் பார்த்து அவற்றின் ஊடாகவும் தன் இறுதி நோக்கை அடைவதற்கு அவற்றை ஒரு கருவியாகவும் பயன்படுத்துகிறது.

2. எனவே, முக்கியமாக யாழ்ப்பாணத்தில் கிறிஸ்தவமானது யாழ்ப்பாணத்து தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டையே தனது பண்பாடாக ஏற்று தன் ஆன்ம பலத்தைக் காட்டுவதுமன்றி அதற்கு அப்பாலும் அடிவானம் போன்று சென்று மனிதனை தனது இறுதிக் கதியாகிய பரத்துக்கு இட்டுச் செல்ல முடியும் என்பதையும் உணர்த்துகிறது.

இந்நிலையில் நமது பிரபல்பமான தமிழ் பண்பாட்டு விழாக்களை எடுத்துக் கொண்டால்கூட அவைகளில் பெரும்பாலானவை இந்துமத சார்புடையனவாகவே இருக்கின்றன. இருந்தும் இவ்வகைத் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையோடு ஒட்டியுள்ள மரபு வழியான பண்பாட்டு விழாக்களை, கிறிஸ்தவம் மேல்நாட்டு மறைபோதகர்களால் நம் நாட்டுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு, மக்கள் மத்தியில் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாலும் இவ்விதமான சாதேச விழாக்கள் எல்லாம் பிற மதத்திற்குரிய விழாக்களாகவே கருதப்பட்டு வந்தன. எனவே, புதிய விசுவாசத்தைத் தழுவிக்கொண்டிருந்த மக்களை, இவ் விழாக்களைக் கொண்டாடுவது வீருந்து மிகவும் கடுமையாகத் தடைசெய்தனர். ஆனால், இவ்விழாக்களை நாம் நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவற்றில் சில பிற மதத்தினரது என்பதல்ல தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டு விழாக்களை என்பதை புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

பண்பாட்டு மயமாக்கலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் இக்காலகட்டத்தில் நாம் இவ்விழாக்களை கிறிஸ்தவர்கள் அல்லாத தமிழ் மக்களுடனே அல்லது சிங்கள மக்களுடனே கொண்டாடும் போது இவையெல்லாம் நாம் எல்லோரும் ஓர் உடலாய் ஓர் நாட்டு மக்கள் என்ற உணர்வை எம்மில் வளர்க்க துணைபுரிவதுடன் இவ்வுணர்வானது நாம் ஒருவரோடொருவர் ஒற்றுமையாக வாழவும் வழிவகுக்கின்றது.

மேலும் இன, மத, மொழி வேறுபாடுகளை ஒருபுறம் விடுத்து இவ்விழாக்களில் நாம் பங்கெடுக்கும்போது எம் நாட்டிலுள்ள கிராமங்களின், அக்கிராமத்தில் உள்ள கழகங்களின் ஒற்றுமையின் தூண்க்கட்டியெழுப்பவும் அவற்றை நிலைப்படுத்தவும் உதவுகின்றது. ஒற்றுமையும் சமாதானமுமே இறையரசின் சின்னங்களாகும். ஆகவே, ஒருவரோடொருவர் அன்பிலும் சமாதானத்திலும் ஒன்றித்து வாழும்போதுதான் இவ்வலகிலேயே இறையரசைத் தொடக்கி வைக்கிறோம்.

இவ்விழாக்களின் கருத்துக்களும் அதன் கிறிஸ்தவ விளக்கமும்.

1. அறுவடைத் திருவிழா

(அ) நிலத்தில் விளைவான முதற்கணியை இறைவனுக்கு நன்றிப்பெருக்குடன் காணிக்கை செலுத்தும் விழாவாகும். அறுவடையானது மனிதனின் உழைப்பு மட்டுமல்ல நிலம், நீர், காற்று, சூரியவெளிச்சம் என்பவைமூலம் இறைவன் அளித்த நன்மைகட்டு நன்றிகூறும் விழாவுமாகும். எனவே, அறுவடையின் காலம் இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்தும் காலம். இவ்விழாவின் போது இஸ்ராயேல் மக்கள் தங்களது நிலத்தினது விளைவின் முதற்பலனை காணிக்கையாக இறைவனுக்கு செலுத்தினார்கள். இதனால், இவ்விழா பழைய ஏற்பாட்டில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தொன்றாக அமைந்தது. இதனாலேயே ஆபேல் தனது மந்தையின் முதற்கணியை காணிக்கையாகச் செலுத்தினான் (ஆதி. 4:4). அதேபோல இஸ்ராயேல் மக்கள் தமது தலைச்சன் பிள்ளையை இறைவனுக்கு ஒப்புக் கொடுத்தார்கள் (ஆதி. 13:11).

இவ்விழா திருப்பலியோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ளது. புதிய மனுக்குலத்தின் முதற்கணியான கிறிஸ்து தம்மைத்தாமே பிதாவுக்கு காணிக்கையாக்குகிறார். ஆகவே, திருப்பலியில் நாம் பங்குபெறும் பொழுது இறையரசின் இறுதி அறுவடையை நினைவு கூருகின்றோம்.

(ஆ) அறுவடை விழாவானது மகிழ்ச்சியளிக்கும் ஓர் நிகழ்ச்சி விழாவாகும்.

அறுவடையின் பொழுது மனிதன் மகிழ்ச்சி அடைகின்றான். ஏனெனில், அங்கு தன் உழைப்பிலே நிறைவைக் காண்கிறான். தனியொருவன் தனித்திருத்து மகிழ்வதிலும் பார்க்க கூடியிருந்து விழாவில் பங்கெடுக்கும் போது மகிழ்வானது இரட்டிப்படைகின்றது. இம்மகிழ்வு நிகழ்ச்சியானது சமூகங்களையும் அச் சமூகத்திலுள்ள குடும்பங்களையும்

ஒன்றிணைத்து அதன் பிணைப்புக்களை புதுப்பிக்க வைக்கின்றது. அத்துடன் இம்மகிழ்ச்சிபானது குழுக்களின் உறுப்பினரிடையே புத்துயிர் அளித்து உறைப்பின் ஆக்கத்துக்கு வழிகோல்கிறது.

(இ) பொங்கல் விழாவானது இயற்கை அளிக்கும் கொடையின் மகிழ்ச்சி விழாவாகும். இது இயற்கையின் வளங்களோடு ஒன்றிக்கும் விழா மேலும் இயற்கையின் படைப்புக்கள் மூலமாக இயற்கையின் தலைவனாக இறைவனின் பாரமரிப்பையும் அவரின் செயல்திட்டங்களையும் காண்கின்றோம். இவர்களின் மூலமாக இறைவன் எம்முடன் ஒன்றித்திருப்பதைக் காண்கின்றோம். இவ்விழாவானது தம்மைப் படைத்த இறைவனுக்கு நன்றிகூற எடுத்தும் விழாவாகும். ஏனெனில் இயற்கையின் பராமரிப்புகள் இறைவனில் புதிய நம்பிக்கைக்கும் புதுப்பித்தல்களுக்கும் இட்டுச் செல்லும் ஒரு சக்தியாக அமைகின்றது. புனித பிரான்சீஸ்கு அசிசியார் இயற்கைக்கும் நமக்தமிடையேயுள்ள நெருங்கிய தொடர்பை விளக்குகின்றார். படைப்பானது இறைவர் படைப்பின்மேல் காட்டுகின்ற அன்புப் பராமரிப்பை வெளிப்படுத்தி எம்மை இறைவன்பால் மிக நெருக்கமாக இட்டுச் செல்லும் பாலமாகிறது என்கிறார்.

2. புதுவருடம்

சந்தோசமும், செழுமையும் நிறைந்த வாழ்வாக அமைய வேண்டுமென்று ஒவ்வொரு புதுவருடதினத்தன்றும் ஆசிக்கின்றோம். இத்தினத்தில் கவலைகள், இன்னல்கள் நிறைந்த வாழ்க்கையை விட்டு மகிழ்ச்சி பொங்கும் ஒரு புதிய நிறைவான வாழ்வை எதிர்பார்க்கின்றோம். இப்புதுவருடக் கொண்டாட்டங்கள் எல்லாம் நாம் மறுஉலகில் அனுபவிக்கப்போகும் புதிய வாழ்வை முன்னறிவித்து நிற்கின்றன. ஆகவே, நாம் இறையரசின் மகிழ்ச்சியான வாழ்விற்காக உழைக்க முயற்சிக்க வேண்டும். இங்கு புதிய வாழ்வு என்பதன் பொருள் பழைய பாவ வாழ்வைக் களைந்து இறைவன் விரும்பும் வாழ்வை தெரிந்தெடுத்தல் என்பதாகும். கிறிஸ்துவின் உயிர்ப்பு விழாக்கூட இக்கருத்தையே வலியுறுத்துகின்றது.

இலங்கையில் தமிழ், சிங்கள மக்களாகிய இரு இனத்தாரும், இவ்விழாவைக் கொண்டாடுகிறார்கள். எனவே, இது இவ்விரு இன மக்களையும் ஒன்று சேர்க்கும் விழாவாகவுள்ளது. இவ்விழாவை நாம் கொண்டாடுவதன்மூலம் நாம் எல்லோரும் ஒரே இன மக்கள் என்றும் உணர்வை நம்மில் வளர்த்துக் கொள்ளமுடியும்.

3. தீபாவளி

தீமையும், பொய்மையும் அகன்று நன்மையும் உண்மையும் நிலவ வேண்டுமென்ற உட்கருத்தை வெளிப்படுத்தி நிற்கும் விழாவே தீபாவளி. தீபாவளி தீபங்களால் அலங்கரிக்கப்படும். இவ்விழாவானது தர்மம் என்ற ஒளியில் அதர்மம் என்ற இருள் அகன்றுவிடும் என்பதை மக்களுக்கு உணர்த்துகிறது. திருச்சபையில் இவ்விழாவானது இறைவனே அவ்ஒளி என்பதையும் பாவமே அவ்இருள் என்றும், இறைவன் பாவம் என்ற இருளை மேற்கொண்டுவிட்டார் என்பதையும் உணர்த்துகின்றது. பழைய ஏற்பாட்டில் இவ்விடுதலையானது பார்வோனின் அடிமைத்தனம் என்னும் இருளிலிருந்து இறைவனின் ஒளியால் மீட்கப்பட்ட நிகழ்ச்சியைக் குறிக்கிறது. அத்துடன் இந்நிகழ்ச்சியை அவர்களது வழிவந்தோர் கொண்டாட வேண்டும் என்றும் பணிக்கப்பட்டார்கள். புதிய ஏற்பாட்டிலே கிறிஸ்துவின் பாஸ்கா நிகழ்ச்சி எம்மைப் பாவவிலங்கிலிருந்து விடுவிப்பதை நாம் காண்கின்றோம்.

அநேகமான சமய வழிபாடுகளிலே இறைவனை ஒளியாக வழிபடுவதைக் காண்கின்றோம். புனித அருளப்பர் "இறைவன் ஒளியாக இருக்கின்றார்" எனக் கூறுகின்றார் (1அரு. 1:5). கிறிஸ்துவை கோவிவிலே காணிக்கையாகக் கொடுத்த பொழுது "இவர் புற இனத்தாரின் ஒளி" என சிமீயோன் கூறுகின்றார். இயேசுவும் "நானே உலகின் ஒளி" என மக்களுக்கு சாட்சியம் கூறுகின்றார். ஆகவே, இறைவன் ஒளியாக இருக்கின்றார் எனக் கூறுவதற்கு வேதாகமத்திலே பல ஆதாரங்கள் உள்ளன. உயிர்த்த ஞாயிறு திருவிழிப்பு வழிபாட்டில் உண்டாகப்படும் புதிய தீபத்தில் இது வெளிப்படையான அடையாளமாக உள்ளது. நாம் இறைவனை இவ்வடையாளத்தின் மூலம் வழிபடு போது தமிழ் மக்கள் யாவருடனும் நாம் ஒன்றிக்கின்றோம். இது எம்பிடையே அதிக ஒற்றுமையை நிலைநாட்டுகின்றது.

தன்னைத் தானே உலகின் ஒளியாக எடுத்துரைத்த கிறிஸ்து நீங்கள் உலகத்தின் ஒளியாக இருக்கின்றீர்கள் எனக் கூறுகிறார். எனவே, கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம் இவ் ஒளியினால் நிரப்பப்படவும் உலகிற்கு ஒளியாக இருக்கவும் அழைக்கப்படுகின்றோம். அதனல்தான் புனித சின்னப்பர் ஒளியின் மக்களைப்போல் வாழுங்கள் (எபே. 5:8), ஒளியின் கேடயத்தை அணிந்துகொண்டு இருளின் செயலை அகற்றி விடுங்கள் (உரோ. 13:12) என்று கூறுகிறார். கிறிஸ்து மக்களை குன்றின் மேலிட்ட தீபமாய் விளங்கும்படி கூறுகின்றார்.

முடிவுரை

எம் கிறிஸ்தவ சமயத்திலும் இப்படியான பண்பாட்டு விழாக்களின் உட்பொதிந்துள்ள கருத்துக்கள் போன்று அதே கருத்துக்கள் அடங்கிய திருநாட்கள் உள்ளன. ஆனால், அவற்றைக் கொண்டாடுவதற்கு இன்னும் வளர்ச்சியடையாதவர்களாக இருக்கின்றோம். இவைகள் எல்லாம் பிறமத வழிபாடுகள் என்ற கருத்து இன்றும் நிலவுகிறது. அவற்றின் வெளிப்படையான நோக்கம் மக்களை நல்வழியில் ஒன்று சேர்த்தலாகும். இவைகள் மூலம் இறைவழிபாட்டில் தமிழ் மக்கள் எல்லோரையும் ஒருங்கே இணைக்க வழி செய்யலாம். ஆகவே, கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம் இவ்விழாக்களைக் கிறிஸ்தவ கருத்துக்களுடன் கொண்டாடத் தொடங்கினால் மற்றைய தமிழ் மக்களுடன் ஒன்றிணைய வழிவகுக்கும். இவ்விழாக்களிலே நாம் பங்கெடுக்கும் பொழுது நாம் வேறுபாடுகளை ஒழித்து கிறிஸ்தவர்கள் அல்லாதவர்களுக்கு நற்செய்தியை அறிவிப்பதற்கு சந்தர்ப்பத்தை அளிக்கின்றோம். நாம் ஒவ்வொருவரும் நற்செய்தியை அறிவிக்க கிடைத்திருக்கும் சந்தர்ப்பங்களாக இவ்விழாக்கள் அமைகின்றன.

அன்புள்ள வாசக நேயர்களே !

உங்கள் அனைவருக்கும்

எமது கிறிஸ்தமஸ் புக்தாண்டு

வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

— ஆசிரியர்குழு —

SYNOPSIS

EDITORIAL: GOSPEL MUST BE RE-READ ON OUR SOIL

S. J. EMMANUEL

If the second phase of evangelization initiated by Vat. II is to make the redeeming encounter of the gospel with the culture, religion, & socio-political-economic realities of our people, then the gospel must be re-read on the background of our Tamil contextual realities. ★

CHRISTIANITY AND TAMIL CULTURE

Fr. A. J. V. CHANDRAKANTHAN

Paul Tillich's perceptive comment that "religion is the substance of culture and culture is a form of religion" describes briefly but pointedly the binding relationship between religion and culture. Throughout the history of its missionary expansion, Christianity has influenced several cultures and in this process many cultures have also had a significant impact on the historical evolution of the Christian religion.

Roman Catholicism entered the Asian scene in the early part of the 16th century and it was during this period that Christianity came into active contact with the Tamil language and culture. The inter-action between the two realities continues to have a creative impact on Tamil society in South Asia.

Besides the celebrated Tamil Christian Classical literature, authored both by foreign missionaries as well as by native scholars in the 17th and 18th centuries, the post-colonial resurgence of native religions and cultures in recent years, the post-Vatican II spirit of openness toward other religions and cultures, and the significant contributions made by Tamil Christian musicians, artists, liturgical experts, poets and theologians have helped to foster *a creative interaction between Christianity and Tamil culture*. In the Tamil regions of South Asia, amidst such overwhelming numbers of non-Christians, Christianity cannot grow as a healthy partner, unless it is willing to *enter into the inner realities of Tamil culture in a spirit of dialogue and collaboration*. This is the challenge that will be faced by the Christians in the coming decades. ★

REBIRTH OF CHURCHES TOWARDS INCULTURATION

Fr. S. J. EMMANUEL

Inculturation is an incarnational process - encounter between the present churches and the cultural realities of Asia. It faces obstacles and problems arising mainly from (a) the past history of the Churches (b) from the complex nature and role of cultures in Asia and (c) from the present attitude and approach of the churches to this task. Though we may identify and resolve the obstacles from within and without the church under various disciplines such as Theological, Pastoral and Juridical, there must be one *Radical unity* of all the attempts. The same seed within the church must give birth to all these attempts (ecclesiogeneric). Further, attempting inculturation as divorced from inter-religious dialogue and from socio-political mission of the church will lead to inconsistency in life and incredibility for our efforts. *Only a radical and integral approach through a regenerative process of the church can harmonise our efforts.* This process will consist in the pilgrim church *dying to many long-cherished customs, practices and socio-political evils,* and at the same time, *rising to new religio-cultural and socio-political values of our societies.* Therein lies too the realisation and fulfillment of the genuine role of the churches of Asia towards the final Kingdom. ★

CULTURE AND 2nd VATICAN COUNCIL

Bro. CHARLES COLLINS

Culture plays an important role in human life.

The word "culture", in the general sense, refers to all those things which go to the refining and developing of man's diverse mental and physical endowments.

Vatican II coming after the 2nd world war, initiated concrete and decisive changes regarding the church in the world. This is quite evident in the documents of Vatican II. It promoted the renewal of our liturgy by drawing from the genius and talents of our culture. By this we take the man of the place, as the serious subject of our faith.

Therefore let us make use of our cultural expressions to God and to make religion relevant. ★

CHRISTIANIZING TAMIL CULTURAL FESTIVALS

By, *Rev Fr. BENNETTE FERNANDO*

Tamil Christians have an intrinsic cultural relationship with their Tamil brethren of other faiths (especially Hindus). We should strive to understand the nature and meaning of the festivals of other faiths celebrated in our milieu, e.g., Harvest Festival, Tamil-Sinhala New Year, Deepavali.

If we join our non-Christian brethren in this cultural ground which is our common inheritance, this will enable us to have better understanding of, and co-operation with, one another. Thereby, we can attain peace, unity and love in our society—essential values of the kingdom of God. This is one way of working for the establishment of the kingdom of God in a multi-religious context. ★

—

*May all the Sharing,
all the Caring,
and all the love
that is Christmas
bring you special joy now
and throughout
a bright New year.*

— *Board of Editors*

முன்னுரை

அருள்திரு. S. J. இம்மானுவேல் 1

1. கிறிஸ்தவத் திருமறையும்

தமிழர் பண்பாடும்

அருள்திரு. ஏ. ஜே. வி. சந்திரகாந்தன் 2

2. பண்பாட்டு மயமாக்கலின்

தடைகளும் பிரச்சனைகளும்

அருள்திரு எஸ். பே. இம்மானுவேல் 12

3. பண்பாடும் 2ஆம் வத்திக்கான் சங்கமும்

அருட்சகோதரன் சாள்ஸ் கொலின்ஸ் 19

4. தமிழ்ப் பண்பாட்டு விழாக்களை

கிறிஸ்தவ மயமாக்கல்

அருள்திரு. பெனம் பெர்னாண்டோ 25

SYNOPSIS

